

Afgemat Bloed

Door Bloed Gebonden Serie
Boek 10

Dutch Translation

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship
Afgemat Bloed (Door
Bloed Gebonden Boek 10)

Содержание

Hoofdstuk 1	5
Hoofdstuk 2	22
Hoofdstuk 3	36
Hoofdstuk 4	54
Hoofdstuk 5	71
Конец ознакомительного фрагмента.	75

Afgemat Bloed

Door Bloed Gebonden Serie Boek 10

Amy Blankenship, RK Melton

Vertaald door Dimitri Hillewaert

Copyright © 2012 Amy Blankenship

Tweede editie Gepubliceerd door Amy Blankenship

Alle rechten voorbehouden.

Hoofdstuk 1

Elf jaar geleden ... LA, the Hogo Shrine.

Tasuki luisterde naar de stilte van het huis en het begon hem langzaam gek te maken. Hij kon nu niet slapen als zijn leven ervan afhing. Toen hij uit bed stapte, deed hij het licht in zijn slaapkamer aan, zodat hij de foto in de rand van zijn spiegel kon zien. De foto was van de zus van zijn beste vriend, Kyoko en hij had hem uit hun huis gehaald toen niemand keek.

De foto was op het perfecte moment genomen en ving haar prachtige smaragdgroene ogen in het zonlicht. De dag dat het werd genomen, moet winderig zijn geweest omdat het leek alsof haar haren om haar heen waaiden en haar lieve gezicht omlijsten.

Hij had nooit eerder een vriendin gewild, maar het kleine meisje dat hem vanaf de foto aanstaarde, was alles wat hij kon bedenken. Hij reikte naar de foto en hield zijn hand stil toen hij iets wits zag bewegen in de weerspiegeling achter hem. Hij draaide zich om en keek naar het raam om naar het huis ernaast te kijken.

Hij fronste toen hij zag dat Kyoko een wit nachthemd droeg en op haar balkon stond. Wat deed ze buiten op deze tijd van de nacht? Tasuki opende zijn raam in de hoop dat hij het omhoog kon krijgen zonder het krakende geluid dat zijn vader wakker maakte. Hij kreunde toen het halverwege bleef hangen en hij moest alleen harder duwen om het vervolgens met een luide plof

omhoog te laten vliegen.

Kyoko stapte het kleine houten terras op dat verbonden was met haar slaapkamer op de tweede verdieping. De koele nachtlucht voelde goed toen het om haar nachthemd op knielengte ritselde en haar lange kastanjebruine haar uit haar gezicht wegblijs. Smaragdgroene ogen staarden omhoog naar de sterren en haar lippen vormden het soort glimlach dat alleen een gelukkig klein meisje kon maken.

Het was bijna middernacht en ze kon niet slapen. Ze was te opgewonden. Het was bijna haar verjaardag en ze zou tien jaar oud worden. Al haar vrienden van school kwamen naar haar feest, zelfs enkele vrienden van haar broer Tama. Tama was een jaar jonger en al zoveel langer dan zij, maar ze was helemaal niet jaloers. Ze hield zielsveel van haar broer.

Tama had haar onlangs opgevangen toen ze van school naar huis liep. Sommige jongens van school begonnen haar te plagen en zeiden dat ze werd opgevoed door een gekke oude man die rondging en iedereen vertelde dat demonen echt waren. Eén van hen ging zelfs zo ver dat hij zei dat hij zijn vader zijn moeder had horen vertellen dat het niet lang zou duren voordat de mensen uit het gekkenhuis zouden komen om haar grootvader in een dwangbuis te slepen.

Kyoko had haar boekentas op de grond gegooid en hem aangepakt omdat hij loog. Hij was een stoute jongen die Yohji!

De pestkoppen hadden geen enkele kans gehad toen Tama en Tasuki plotseling verschenen. Tasuki had haar uit de strijd

getrokken en haar achter zich geduwd terwijl Tama een grote stok pakte en vasthield als een honkbalknuppel.

Yohji had alleen maar gelachen en zich moedig tegenover zijn vrienden gevoeld en Tama ervan beschuldigd net zo gek te zijn als zijn zus. Tama sloeg hem goed over de arm, waardoor Yohji zijn arm pakte en op zijn knieën viel van de pijn.

Toen de grote broer van Yohji naar voren kwam om wraak te nemen, aarzelde Tasuki niet en dekte de grotere jongen waardoor hij achteruit tegen zijn broer botste. Kyoko dacht dat het gevecht voorbij was en was blij ... maar Tama was nog niet gelukkig.

Haar broer had Tasuki ingeschakeld en schreeuwde: "Ik ben haar beschermer ... ik! Jij niet!"

Kyoko giechelde bij de herinnering aan de woedende blik op het gezicht van Tasuki. Het was die blik die de pestkoppen echt had weggejaagd. Ze had moeten ingrijpen om het gevecht tussen haar broer en Tasuki te beëindigen voordat het allemaal voorbij was. Ze waren beste vrienden in hemelsnaam, en om te zien dat ze zo vechten, was gewoon verkeerd.

Uiteindelijk hadden ze allebei afgesproken vanaf dat moment haar beschermer te zijn. Ze noemden zichzelf nu haar bewakers ... ze sloten een bloedverdrag en zo. Tenminste, dat is wat Tama haar vertelde.

Alleen al door de gedachte aan bewakers om haar heen voelde Kyoko zich zo warm van binnen dat ze niet dacht dat iets haar ooit zou pakken. Met Tasuki in het huis vlak naast hen, konden ze altijd samen van en naar school lopen en de pestkoppen lieten

haar met rust.

Haar glimlach werd nog helderder toen ze twaalf keer de grote, oude klok beneden vaag hoorde. Het was nu na middernacht en dat betekende dat ze officieel tien jaar oud was.

Ze wierp een blik op het huis van Tasuki en glimlachte toen ze hem in zijn slaapkamerraam zag staan kijken. Ze begon te zwaaien, maar hij keek plotseling achter zich en zijn slaapkamerlicht ging uit net nadat hij bij de gordijnen was verdwenen.

Kyoko beet op haar onderlip en vroeg zich af of hij door zijn vader was gepakt omdat hij zo laat op was. Ze begreep niet waarom Tasuki naar bed ging. Hij was twaalf jaar oud en, in haar ogen, een grote jongen. Toen ze opgroeide, zou hij haar vriendje worden ... dat had hij haar vandaag verteld.

Ze keek uit naar de vijver die net voorbij het heilige huisje van haar opa lag en zuchtte zacht toen ze de weerspiegeling van de maan op het kalme oppervlak zag. Kyoko kantelde haar hoofd een beetje toen iets uit het heiligdom haar aandacht trok en ze vroeg zich af of haar opa zich binnen de houten muren bevond. Ze had gezworen dat hij in bed lag.

Ze staaarde hard naar het gebouw en zag een blauwe gloed van binnenuit komen. Ze kauwde op haar onderlip terwijl ze voorover leunde over de trapleuning om een betere blik te krijgen. Het licht dat door de scheuren in het hout zichtbaar was, was ... als een zwart licht maar dan blauwer. Haar smaragdgroene ogen vernauwden toen ze dacht dat ze een schaduw over het licht zag

bewegen waardoor ze naar beneden wilde gaan om een betere blik te krijgen.

Kyoko trok een gezicht en blies haar donkere pony uit haar ogen. Ze herinnerde zich wat er de laatste keer was gebeurd toen ze bij dat heilige heiligdom was gaan kijken. Haar opa was erin gegaan en de deur was een beetje opengebroken. Ze had alleen maar naar binnen gekeken en hij was uit zijn plaat gegaan.

"Ik zie niet wat het probleem is ... het is slechts een standbeeld van een prinses," fluisterde Kyoko dezelfde woorden die ze die dag had gezegd.

Opa had gereageerd door de deur dicht te slaan en met een hangslot te vergrendelen. Hij zag er zo bang uit toen hij zich omdraaide en haar vertelde dat ze daar nooit naar binnen mocht gaan. Ze was het er snel mee eens omdat iets dat haar opa zo bang kon maken ... ze wilde er niets mee te maken hebben. Dat was echter al een paar maanden geleden gebeurd en haar nieuwsgierigheid begon haar langzaam op te eten.

Kyoko glimlachte ondeugend en keek over haar schouder naar haar slaapkamer om er zeker van te zijn dat de kust nog vrij was voordat zij op de leuningrail omhoogklom en haar benen eroverheen bewoog. Als iemand wakker was geweest om haar dit te zien doen, zou ze grote problemen hebben gehad. Maar zo zitten was de lezing over veiligheid waard. Met alles achter zich zodat ze het niet kon zien, gaf ze hier het gevoel dat ze in de nacht zweefde terwijl ze over het water keek.

Haar aandacht ging terug naar het heilige huisje toen

dat blauwe licht plotseling helderder werd als een ster die werd geboren. In een verblindende flits explodeerde het licht geluidloos naar buiten. De deur van het heilige huisje viel van de scharnieren met een zachte plof gevolgd door een grote plons.

‘Een plons?’ Dacht Kyoko bij zichzelf.

Ze richtte haar blik naar het glinsterende water van de vijver en zag de rimpelingen in grotere cirkels groeien waar net iets in was gevallen. Zonder aan de gevaarlijke hoogte te denken, draaide ze zich om op de leuning en liet zich op één van de metalen palen zakken die het dek ondersteunden.

Zodra haar kleine voetjes het gras raakten, rende ze weg en dacht dat opa op de één of andere manier in het water was geblazen. Met behulp van de kleine brug, sprong Kyoko in het water gericht naar het midden van de rimpelingen. Ze had geen tijd om na te denken over de ijzige speldenprikken van het koude water dat haar omringde toen ze zich een weg naar beneden duwde in het diepste deel van de vijver.

Ze wist dat het te donker zou zijn om iets te zien, maar ze opende toch haar ogen onder het troebele water. Haar opa was hier ergens en ze moest hem helpen. Haar lippen gingen uit één van ontzag toen ze iets in het water zag ... iets zo fel dat het bijna verblindde. Precies daar in het midden van al dat licht was een engel en hij zonk langzaam naar de bodem van de vijver.

Ze voelde het ijskoude water in haar longen stromen terwijl ze wanhopig naar de gloeiende hand reikte. Hij was mooi en zag eruit alsof hij sliep. Wings ... hij had zilveren vleugels. Ze greep

zijn hand vast en trok zo hard als ze kon, maar het bracht haar alleen maar dichterbij hem. Ze probeerde te schreeuwen dat hij wakker werd, maar er stroomde meer water in haar. Het deed geen pijn maar ze had het koud ... en ze was zo slaperig.

Kyoko voelde zijn vingers strak om de hare en haar laatste gedachte was dat een engel was gekomen om haar naar de hemel te brengen, zodat ze weer bij haar mama en papa kon zijn.

Toya schokte toen het bewustzijn terug in hem stortte en hij zijn ogen opende. Water? Waarom was hij in water? Hij voelde iemand zijn hand aanraken en draaide zijn hoofd om een jong meisje met hem in het water te zien. Haar drijvende haar omlijstte het liefste gezicht, maar haar ogen waren gesloten en haar hartvormige lippen waren gescheiden.

Toya beseftte wat dat betekende, trok haar in zijn armen en schoot zo snel uit het water dat een waterspuit achter hen ontstond.

Als hij naar de kleine bundel in zijn armen keek, stopte zijn eigen ademhaling ... ze was mooi en zo fragiel. Hij sloeg zijn vleugels omhoog, daalde af op een zacht stuk gras en legde haar voorzichtig neer. Toya legde zijn hand op haar hart en bad het te voelen kloppen.

Zijn gouden ogen werden groter en zijn eigen hartslag versnelde toen hij zijn beschermersmacht in zijn handpalm voelde opkomen. Hete tranen sprongen hem in de ogen waardoor haar beeld binnen zijn visie zwom. Zijn gouden ogen werden groot toen hij voelde dat zijn bescherming haar bereikten.

“Kyoko?” Toya voelde hoe haar macht zich met de zijne mengde, zich centreren tussen zijn handpalm en haar hart en hij wist dat hij gelijk had. Hij had haar eindelijk weer gevonden, maar in deze wereld was ze nog maar een kind. Hij sloeg zijn ogen op naar de hemel en smeekte: "Je hebt me hierheen gebracht met een reden ... nietwaar? Vertel me alsjeblieft dat het niet was om haar opnieuw te zien sterven. Ik kan het niet ... Ik zal het niet doen."

Toen er niets gebeurde, trok Toya haar in zijn armen en de echo van zijn verlaten jammeren was te horen toen ze slap bleef. Hij drukte zijn gezicht in de boog van haar nek en duwde zijn borst stevig tegen die van haar aan, haar hart moest zijn kloppen voelen.

"Verdomme Kyoko, ik ben hier ... voel me." Toya's zenuwen verbrijzelden met elke voorbijgaande seconde tot hij het niet meer aan kon en schreeuwde: "Alsjeblieft ... laat me haar deze keer redden."

Alsof hij instinctief was, richtte hij zijn met tranen gevulde blik naar het kleine bouwwerk op slechts een paar meter afstand. Daar ... net binnen de open deur was het Maiden Statue. Toya zag de gloeiende blik van het Hart van Tijd en voelde zich uit de gratie vallen toen zijn woede opdook.

"Het kan me niet schelen of de demonen komen en jij je verdomde kristal kunt hebben. Geen van beiden doet ertoe ... zij wel! Ik hou van haar. Ik heb altijd alleen van haar gehouden. Durf haar niet weer van me af te nemen."

De gloeiende ogen van het standbeeld leken hem even te aanschouwen, toen een zachte uitbarsting van licht van hen werd getoond. Zonder een stem te horen, wist Toya wat het hart van de tijd vroeg. Hij voelde een gevoel van kalmte zijn woede wegwassen en hij trok zijn blik van het standbeeld om terug te kijken naar het stervende kind in zijn armen.

"Als dat nodig is," fluisterde Toya bereid iets op te offeren als ze maar zou leven. Haar kleine lichaam begon synchroon met het zijne te gloeien en het zachte blauwe licht breidde zich om hen heen uit. Toya liet zijn lippen naar de hare zakken en ademde in haar ... hun lot bezegelend terwijl haar hart terug in het ritme klopte.

Het water in haar longen verdampte toen Kyoko de verwarmende lucht inademde en zich een weg omhoog vocht uit de verdrinkende duisternis die haar vasthield. Warmte, ze was er door omringd. Ze worstelde om haar ogen te openen en herinnerde zich de engel die ze probeerde te redden.

Ze knipperde het water uit haar donkere wimpers en wachtte op het verblindende blauwe licht om te sterven. Toen het eindelijk vervaagde, bevond ze zich in de armen van de engel en keek hij naar haar. Ze voelde haar lippen tintelen en raakte ze verwondert aan met haar vingertoppen.

Toya kon zijn ogen niet van haar afhouden toen ze die smaragdgroene ogen opende die gloeiden van warme nieuwsgierigheid en intelligentie. Hij voelde zijn borst pijnlijk samentrekken toen ze naar hem glimlachte. Hij voelde de

bloedende wond van alles terwijl ze onschuldig haar hand uitstak en haar kleine vingers tegen haar lippen drukte alsof ze kon voelen dat hij haar had gekust.

"Wat zou een engel laten huilen?" Vroeg Kyoko terwijl ze de tranen over zijn wangen zag lopen.

Toya zag haar glimlach vervagen en beseftte dat hij huilde. "Ik ben het niet," knipperde hij de tranen weg en veegde zijn arm over zijn wang. Hij moest meer tranen wegvegen, niet in staat om ze te stoppen. "Beloof me gewoon dat je niet terug het water in gaat totdat je leert zwemmen."

Hij voelde zichzelf al verdwijnen uit deze wereld ... maar als ze leefde, kon het hem niet schelen.

Kyoko stond op in zijn armen en keek naar de vijver en toen weer naar hem. "Ik vergat dat ik het niet kon," fluisterde ze zich afvragend hoe ze zoiets had kunnen vergeten.

Toya zag de gloed van het standbeeld over haar schouder en wist dat zijn tijd bijna op was. De handen van het Maiden Statue begonnen helderder te gloeien en in de verte hoorde hij de monsters van zijn wereld proberen door de kloof te breken. De barrière tussen werelden was altijd het zwakste waar Kyoko te vinden was.

Zonder waarschuwing stak hij zijn hand uit en trok Kyoko in een strakke omhelzing alsof hij haar al miste. Wrijvend met zijn wang tegen haar kastanjebruine haar, trilde zijn stem terwijl hij fluisterde: "Ik moet terug naar de andere kant en de demonen verhinderen hierheen te komen."

"Je klinkt als opa ... hij weet alles van de demonen," zei Kyoko haar oor tegen zijn borst drukkend zodat ze naar zijn hartslag kon luisteren. Ze liet één van haar armen om zijn rug glijden en vroeg zich af waarom ze zijn vleugels niet kon voelen, ook al wist ze dat ze er waren.

Hij wierp een blik terug op haar onschuld, pakte haar kin vast en richtte die verbluffende smaragdgroene ogen op hem. "Wees niet bang voor de demonen Kyoko ... je hebt de macht om ze uit deze wereld te sturen." Met die bekentenis wierp Toya een blik op het Maiden Statue. Hij voelde de demonen in een gevaarlijk snel tempo door het Hart van de Tijd komen.

Toya zette haar op het gras, stond op en liep naar het standbeeld, terwijl hij zijn tweelingdolk trok. "En ik ben geen engel... ik ben je beschermer. Mijn naam is Toya."

Kyoko nog steeds geknield in het gras en boog zich voorover terwijl hij het heilige huisje binnenliep en het oplichtte in een blauwe mist. Ze schreeuwde toen een stel armen plotseling uit het licht reikte en de engel grepen, waarna er nog een aantal demonen om hem heen verschenen. Terwijl haar schreeuw en het gebrul van de engel in de nacht klonk, begon het licht van het standbeeld achterwaarts te imploderen alsof het werd opgezogen door een stofzuiger.

Kyoko hoorde de achterdeur van het huis dichtslaan, maar ze kon haar ogen niet van de engel en demonen afhouden. Ze strompelde overeind en rende weg naar de open deur van het heiligdom. Ze hoorde haar grootvader en broer haar naam

schreeuwen, maar het was Tasuki die haar naderde.

Net toen ze haar hand uitstak om de hand van de engel vast te pakken, gingen de armen van Tasuki om haar heen en trokken haar een seconde te laat de lucht in. Toen de wijsvinger van Kyoko nauwelijks de uitgestrekte handen van het standbeeld raakte, veroorzaakte het grote lichtstralen op de exacte plek die ze had aangeraakt. Voor Tasuki leek het alsof een vat van Fourth of July vuurwerk net in hun gezicht was afgestoken.

Eén van die lichtstralen raakte de linkerkant van Tasuki's borst waardoor de twaalf jaar oude prins verrast werd. In plaats van pijn van de impact, voelde hij het gevoel dat er iets naar binnen snelde om hem te vullen ... alsof hij zijn hele leven iets had gemist en het eindelijk thuis was gekomen.

Zijn ogen werden groot toen hij een prachtig lint van fluorescerend blauw licht zag dat nog steeds de handen van het standbeeld verbond met de vingertoppen van Kyoko alsof het probeerde ze aan elkaar te houden. Tasuki knipperde toen hij een fractie van een seconde een prachtig kristal in het lint zag ronddraaien. Omdat hij Kyoko ervan weg wilde hebben, strompelde hij achteruit met haar stevig in zijn armen.

Het kristal draaide sneller en sneller totdat het explodeerde en dit keer meer scherven van licht naar boven en door de stad stuurde ... het zag eruit als een prachtige sterrenregen in de donkere nacht.

Tasuki haalde zwaar adem. Toen hij terug was geslopen naar zijn slaapkamerraam, had hij de vreemde man met Kyoko in zijn

armen gezien en raakte in paniek toen hij zag dat ze slap was. Hij wist niet zeker wat die man haar had aangedaan, maar hij had voldoening gevoeld toen dat licht hem had opgezogen en die demonen met rode ogen had meegenomen.

"De engel heeft onze hulp nodig," schreeuwde Kyoko terwijl zij probeerde los te komen van Tasuki, maar hij was te sterk. Toen ze haar opa tussen haar en het standbeeld zag stappen, schreeuwde ze niet begrijpend: "Er zitten demonen in dat standbeeld en ze zullen hem pijn doen. Je vecht tegen demonen ... ga hem helpen ... alsjeblieft!"

Ze leunde achterover tegen Tasuki en snikte toen ze die angstige uitdrukking opnieuw over het gezicht van haar opa zag, behalve deze keer dat het veel erger was. "Je kunt hem ... niet helpen?"

Opa Hogo draaide zich om en keek in het heiligdom. De barrière-rollen die hij overal in de kleine structuur had geplaatst, smeulden nog steeds, nu voornamelijk als as. Hij stapte uit het heiligdom en wierp een blik op de jonge jongen die zijn kleindochter vasthield en voelde koude rillingen over zijn rug kruipen. De ogen van Tasuki waren normaal zacht bruin ... niet de boze amethyst kleur die hij nu gebruikte om naar het standbeeld te kijken.

Zijn bloed was kouder geworden dan ijs toen hij getuige was geweest van de connectie die Kyoko maakte met het Maiden Statue en opa wist dat hun tijd eindelijk op was. Het uiterlijk van het kristal was al erg genoeg, maar toen hij het zag versplinteren,

werd hij vervuld van angst. Hij had ook het feit niet gemist dat een stuk kristal in de borst van de jonge Tasuki was geslagen.

"De rollen hadden het goed," fluisterde hij hees, wensend dat het een leugen was geweest.

Opa Hogo sloeg zijn ogen omhoog en stuurde een stil gebed naar de godheid die naar hem luisterde om hem te begeleiden. Hij moest de kinderen hier weghalen en, nog belangrijker, hij moest Kyoko van Tasuki weghalen. Zonder opzet zou die jongen de demonen recht naar Kyoko leiden, en de bewakers van het kristal zouden spoedig volgen.

Tasuki kromp ineen toen Kyoko uit zijn armen werd getrokken. Hij keek met zijn amethyst kleurige ogen aan naar degene die haar van hem had afgenomen ... haar grootvader. Hij zou haar niet zo bij haar schouders moeten grijpen.

"Tasuki, je zou hier niet moeten zijn als het donker is. Als je niet wilt dat ik je vader wakker maak, dan zou ik je aanraden naar huis te gaan. Nu," zei opa Hogo met een harde stem. Hij duwde Kyoko in de wachtende armen van Tama en draaide zich om naar de twee kleinkinderen die onder zijn hoede waren achtergelaten.

Tasuki staaarde naar Kyoko en keek toe terwijl ze haar gezicht in Tama's borst begroef en bleef huilen om de engel waarvan ze zeker wist dat die was gedood door de demonen.

"Kyoko, ik wacht op je morgenvroeg om mee naar school te lopen," verklaarde Tasuki en wierp een laatste blik op het heiligdom voordat hij terugkeerde naar zijn eigen huis.

Opa Hogo wachtte tot Tasuki door zijn slaapkamerraam

terugkroop. Hij haalde diep adem wetende dat hij een zwaar gesprek zou krijgen zodra zijn kleinkinderen wisten wat ze gingen doen.

"Inpakken kinderen ... we vertrekken binnen een uur," zei hij.

Vandaag de dag ... PIT Hoofdkwartier, het kasteel.

Storm leunde achterover in de stoel en staaarde naar het plafond, verzonken in zijn eigen gedachten over de bewakers. De legende achter de oorspronkelijke bewakers vertelde over een vreemd liefdesverhaal dat paradoxaal van aard was.

Hij was nieuwsgierig geworden nadat hij de vreemde legende had gevonden en teruggevoerd op een krachtig kristal dat bekend staat als het Guardian Heart Crystal. Dat alleen was geen gemakkelijke opgave geweest, aangezien de legende op het ene moment op papier zou worden geschreven of in een steen zou worden uitgehouwen en het volgende moment weg zou gaan, zonder enig bewijs dat het ooit had bestaan. Het was zelfs voor een Time Walker een raadsel.

De oudste legende die hij op het dimensionale kristal had gevonden, vertelde het verhaal van de beschermende tweelingen, twee onsterfelijken die alle menselijke parallele werelden beschermden tegen overlapping met het demonenrijk. Deze twee krachtige onsterfelijken waren verliefd geworden op een menselijk meisje dat door een traan tussen de dimensies was gekomen met behulp van een kristal dat haar vader had gecreëerd.

De twee voogden hadden om haar gevochten en hadden bijna het zegel vernietigd dat ze moesten beschermen.

Eén van de tweelingen had getracht een einde te maken aan het gevaarlijke conflict door het paradoxale kristal te nemen en het samen te voegen met de ziel van het meisje samen met een standbeeld dat hij van haar had gemaakt, dat was gemaakt van het weefsel dat alle dimensies scheidde. Hij dacht dat door de drie samen te voegen, ze zou verschijnen in elke parallelle wereld die ze beschermden.

Hij was van plan zijn tweelingbroer vervolgens in één van die parallelle werelden te stoppen en af te sluiten van de demonenwereld zodat ze haar allebei konden hebben. Het ging echter niet zoals gepland. Toen het meisje, het standbeeld en het kristal waren samengesmolten, was ze plotseling uit het demonenrijk verdwenen en was de scheur weer verzegeld.

Toen de andere broer ontdekte wat zijn tweelingbroer had gedaan om hen van het meisje te scheiden, zou hij jaloers zijn geworden en zijn broer vermoorden, waarbij ze allebei hun zielen zouden verbrijzelen. Omdat ze onsterfelijk waren en nooit echt kunnen sterven, hervormden de zielen en vijf nieuwe bewakers waren naar voren getreden en voelden nog steeds de aantrekkingskracht van het meisje dat nu in alle parallelle werelden bestond.

Hij keek omhoog naar het plafond wetende dat het dezelfde vijf bewakers waren die hun intrek hadden genomen op de derde verdieping van het kasteel.

Het raadsel was moeilijk te begrijpen voor Storm, want niet alleen verschoof de kristalruimte en -tijd ... het verschoof ook van dimensie. Hij had lang geleden geleerd om gewoon weg te blijven van dingen die het vermogen van een Time Walker te manipuleren te boven gingen. Met de demonen die LA binnenvallen en met al zijn krachten, was dit niet de beste tijd voor hem om zijn geluk te beproeven, tenzij hij in een parallelle wereld wilde belanden zonder een weg terug naar deze.

Nee ... de bewakers stonden er alleen voor.

Hoofdstuk 2

De stemming van Tasuki was niet veel verbeterd sinds de terugkeer naar het station. Hier hoorde hij andere officieren via de radio die verslag uitbrachten over waarnemingen van demonen. Het bleef hem herinneren aan de eerste keer dat hij ooit een demon had gezien ... dezelfde nacht verdween Kyoko.

Hij raakte de plaats aan zijn zijde aan waar het licht hem die nacht was binnengekomen en fronste zijn wenkbrauwen toen hij merkte dat de Hogo-familie de volgende ochtend weg was. Hij zou komen om Kyoko naar school te brengen zoals hij had beloofd, maar hij vond een verlaten huis.

Het was iets dat hem lang had achtervolgd en hij was er nog steeds niet overheen gekomen. Hij had nog steeds Kyoko's verjaardagscadeau. Het was een kleine gouden beloftering die zijn grootmoeder, mevrouw Tully, hem had helpen uitzoeken.

De afgelopen elf jaar droomde hij over Kyoko en demonen. Vreemd genoeg, zoals hij was opgegroeid, had zij dat ook gedaan in zijn dromen en werden de dromen frequenter en verontrustender. De gedachte aan haar dat ze ergens in gevaar was wat hem 's nachts wakker hield.

Zuchtend duwde hij Kyoko uit zijn gedachten en zag hoe vier van de vijf bewakers van het overvallen magazijn de straat overgingen naar het politiebureau, zodat ze door Boris en zijn bende konden worden ondervraagd.

De bewaker die Micah bijna had neergeschoten, zou in de speciale verhoorkamer worden geplaatst hier op de afdeling van de rechercheur. De kamer was geprepareerd en versterkt voor het geval ze paranormale vormen meebrachten ... zelfs een paar demonen op laag niveau als dat nodig was.

Kijkend naar het SWAT-team, snoof Tasuki bijna om de manier waarop sommige officieren allemaal trots op zichzelf waren, hun borst vooruitstaken en op elkaars rug klopten voor een goed uitgevoerde taak.

Persoonlijk was het enige wat Tasuki dacht dat ze hadden gedaan, drie van de vele ontvoerde vrouwen redden en een paar bewakers vangen die meer spieren hadden dan hersenen. Hij zou niet eens overwegen om te vieren tenzij één van die bewakers bekende waar Lucca de rest van de gevangenen vasthield. Hij betwijfelde serieus dat deze lakeien veel wisten buiten hun eigen baantjes en hun volgende sigaret.

Hij leunde tegen de muur en keek toe hoe het grote busje achteruit de garage in ging. Zijn gok was dat het Titus zou zijn die toeziet op het verwijderen van de wolvin uit de achterkant van het busje ... Titus is de Alpha en zo. Als het aan hem was geweest, zou ze dit gebouw op eigen benen inlopen ... of vier ... hoe dan ook, het zou haar eigen keuze zijn.

Zoals het er nu uitzag, hielden haar redders haar net zoveel gevangen als de slavenhandelaren hadden gedaan.

Tasuki keek gewoon met een zware blik toe toen Titus uit de bestuurderskant van het busje stapte en de deur dichtsloeg. De

belangrijkste reden voor de verblinding was de kleine menigte mannen die achter het busje stonden te wachten op een glimp van de zogenaamde wolvin. Zijn aandacht werd getrokken toen Micah met de vijfde bewaker aan de andere kant van het busje kwam ... niet al te voorzichtig zou hij eraan kunnen toevoegen.

Micah greep de kraag van de jas stevig vast en duwde hem langs het busje. Tasuki glimlachte innerlijk en zag dat de poema een klein beetje wraak kreeg terwijl hij de worstelende man voor zich uit dwong. De voeten van de weerwolf waren dicht bij elkaar geketend, waardoor het moeilijk voor hem was om meer dan een baby stap tegelijk te zetten.

"Geniet je ervan?" Vroeg Tasuki toen Micah hem naderde.

"Nog niet," zei Micah met een grijns en trok hard aan de kraag van de weerwolf zodat het materiaal van het shirt onder de jas strak om zijn keel trok. De man maakte een wurgend geluid terwijl hij achteruit stapte. "Maar het komt in de buurt."

Tasuki trok een wenkbrauw op om het gedrag van Micah, maar moest ermee instemmen dat als iemand een pistool op zijn hoofd had gezet ... hij hetzelfde zou doen. De bewaker zag hem en gromde en liet al zijn tanden zien, en Tasuki kantelde zijn hoofd en vroeg zich af waarom de weerwolf zelfs zou denken dat dat eng was als hij in zijn menselijke vorm was.

"Jaaa Jaaa. Brul, grom, kwijl ook tegen jouw klootzak," antwoorde Tasuki terug met een verveelde stem.

Micah lachte om de moed van Tasuki in het gezicht van een pissige weerwolf. Hij begon te denken dat de kans groot was

dat Tasuki er van weg zou lopen als er een gevecht uitbrak. Iets aan het groentje liet hem altijd twee keer kijken en een shifter negeerde het instinct nooit.

Hij duwde de bewaker voor zich uit naar de speciale verhoorkamer en gaf hem voor de zekerheid een schop onder de kont. De bewaker strompelde naar voren waardoor zijn schouder de stalen rand van de deurpost raakte. Een onwillekeurige kreet ontsnapte aan de lippen van de man ... hij klonk duidelijk als een geschopte puppy in plaats van een woeste weerwolf.

"Oeps," droop Micah's stem met sarcasme. "Deed dat pijn? Ik zou zachter zijn, maar ik lijkt een probleem te hebben met mensen die kogelgaten in mijn hersenen proberen te maken. Dus als ik humeurig lijk, neem het dan alsjeblieft persoonlijk op."

Met veel plezier gooide hij de weerwolf letterlijk de kamer in. Hij zuchtte tevreden toen het mannetje tegen de titaniumtafel botste die in het midden van de kamer op de vloer was geschroefd.

Micah liep achter hem aan, greep de weerwolf en dwong hem op de bijpassende titanium stoel die veel leek op de elektrocutiestoelen die ze gebruikten voor executies in de gevangenissen. Zodra de weerwolf merkte wat voor stoel het was, leek hij weer een uitbarsting van energie te krijgen en probeerde te vechten. Micah genoot er echt van om de polsen van de bewaker in de banden op de armen van de stoel te worstelen en op zijn plaats te vergrendelen.

"Nu, niet knagen aan de ledematen totdat we klaar zijn ...

oké?" instrueerde Micah en negeerde de lange stroom vloeken die naar hem werden geslingerd.

Tasuki schudde zijn hoofd om Micah's capriolen en wendde toen zijn blik terug naar het busje waar hij de randen van de kooi door de open deuren kon zien. Alleen al wetende dat er een vrouw in die kooi zat, stoorde hij hem op vele niveaus, maar alleen hij begreep volledig waarom.

Hij blokkeerde de herinnering en duwde zich weg van de muur toen Titus met lege handen naar hem toe liep.

"Dus wat ga je doen?" Vroeg Tasuki zacht. "Haar kooi in de cel plaatsen?"

Titus fronste om sarcastische rand van Tasuki's stem. "Ik zal haar kooi openen en haar binnen een paar minuten in een cel plaatsen. Dubbel opsluiten zou op dit punt te veel zijn, maar we hebben een plek nodig waar ze kan blijven totdat we erachter kunnen komen wat voor haar het veiligst is."

"Waarom laat je haar niet bij Nacht Licht blijven met de rest van de weerwolven? Op die manier zou ze tenminste onder toezicht staan," bood Tasuki aan hier had hij onderweg over nagedacht.

Titus schudde zijn hoofd: "Dat is een slechter idee dan haar in een gevangenis cel te stoppen."

Tasuki fronste: "Ik snap het niet."

"Je ziet de manier waarop ze zich allemaal rond haar kooi verzamelen ... toch?" Vroeg Titus die de menigte een afkeurende blik toe wierp.

"Ja ... het werkt op mijn zenuwen," merkte Tasuki op.

Titus sloot zijn ogen en voelde iets meer respect voor de nieuwe rekrut. "Dan moeten we misschien de sightseeing-tour afbreken."

Micah koos dat moment om zich bij hen te voegen en staarde naar de officieren: "Ja, ze gedragen zich als hitsige honden."

Tasuki trok een wenkbrauw op over de gelijkenis: "In dit geval ... het is waarschijnlijk waar."

"Meer dan je weet," zei Titus tegen de mannen in kwestie. "Oké jongens, tijd om weer aan het werk te gaan," vertelde hij hen. "Het is niet alsof jullie nog nooit een vrouwelijke weerwolf hebben gezien."

Titus fronste toen een paar van hen eruitzagen alsof ze niet zouden gehoorzamen ... hun seksuele drift maakte ze al aan het denken met het verkeerde hoofd. Hij was echt niet in de stemming om zijn Alpha-spiere te buigen. Wat hem betrof was hij alleen de tijdelijke Alpha ... maar Boris leek te denken dat deze permanent was. Met Lucca de enige andere acterende Alpha in de stad, leek het erop dat tijdelijk rollenspel geen optie was.

"Nu!" Donderde Titus en liet de mannen springen en zich verspreiden. Toen ze weg waren, liep hij naar de deur van de kooi en ontgrendelde deze ter voorbereiding om de wolvin naar een cel te verplaatsen waar ze veilig zou zijn.

"Is er geen officier die niet bij Nacht Licht woont die je kunt krijgen om haar te bewaken zodat ze niet in een andere kooi hoeft?" Vroeg Tasuki en voelde zijn huid kruipen naarmate hij

dichter bij de kooi kwam.

“Ze heeft de stalen staven nodig als extra bescherming tegen de roedel waar je haar zo aan blootstelt,” legde Micah uit. “Zie je, we houden haar niet opgesloten alleen om haar gevangen te houden. Dit is voor haar bescherming. Een ongeëvenaarde vrouwelijke weerwolf is een zeer waardevol iets en Titus wil echt zijn roedel niet moeten berispen om te denken met hun onderlichaam ... als je begrijpt wat ik bedoel.”

“En tot overmaat van ramp ... vonden we lege flesjes en spuiten in de prullenbak naast haar kooi nadat je was weggelopen. De labels op de flesjes gaven aan dat ze haar met hormonen volspoten.”

“Hormonen?” vroeg Tasuki met het gevoel dat alles waar Micah op wees recht over zijn hoofd ging en bleef doorgaan.

“Ze probeerden haar in hitte te laten gaan zodat ze haar konden fokken,” zei Titus op een koude toon. “Meer dan zeventig procent van de wolven van de troepenmacht is single en de meeste getrouwden hebben menselijke vrienden. Het zou niet veel kosten om een rel op te starten. Voor zover ik weet ... is ze waarschijnlijk de enige vrouwelijke weerwolf in de stad die oud is en geen partner heeft. Ons ras heeft de neiging om te vechten om de vrouwtjes lang voordat ze volwassen wordt.”

Tasuki fronste nu met een nieuw perspectief: “Als je het zo zegt, snap ik het eigenlijk ... maar het slaat nog steeds nergens op.”

Micah sloeg hem op de schouder: “Niks aan de hand ... er

is nog veel dat je niet weet over shifters, maar je leert snel. Binnenkort zul je waarschijnlijk onze reglementen leren in een oogopslag."

"Geweldig," bromde Tasuki, "meer wetten om te leren."

Titus klom de kooi in maar toen hij zich voorover boog om haar in zijn armen te nemen, ving hij haar geur op en vloekte. De laatste keer dat hij rond een shifter in hitte was geweest, had hij een volle vuist in z'n gezicht ontvangen via een jaloerse zonnegod. Als niets anders was hij een snelle leerling.

"Hé Micah, heb je nog steeds dat geurmasker bij je?"

Hij ving het uit de lucht toen het kleine flesje spritzer op hem af kwam vliegen. Het kostte hem een paar minuten om de rest van de doorzichtige fles te legen voordat hij hem in zijn zak stopte. Hij tilde haar zachtjes in zijn armen en liep uit de kooi.

Tasuki kon het niet helpen, maar bewonderde hoe mooi ze was als een wolf toen Titus haar naar het licht van het gebouw bracht. Haar vacht was effen zwart en toen ze hem voor een ogenblik door de tralies in het warenhuis had aangekeken, wist hij dat haar ogen een prachtige gouden kleur hadden met blauwe en groene vlekken erin.

"Ik vraag me af hoe oud ze is," mijmerde Tasuki zachtjes en wilde haar niet wakker maken, hoewel ze zeiden dat het kalmeringsmiddel haar nog een tijdje zou laten slapen.

"Boris denkt dat ze ongeveer twintig jaar oud is op basis van de grootte van haar voeten," antwoordde Micah fronsend. "Het lijkt erop dat ze het moeilijk heeft gehad in gevangenschap."

Titus nam haar mee naar de lege cel en legde de wolvin zachtjes op het bed. Hij luisterde naar het gesprek tussen Micah en Tasuki en bekeek haar van dichterbij.

Hij moest stilzwijgend instemmen met haar behandeling terwijl hij in de zorg van Lucca was. Haar vacht, hoewel donker en mooi, was vuil en mat op sommige plaatsen, wat aangeeft dat ze al een tijdje weigerde terug te keren naar haar menselijke vorm. Haar voetskussentjes waren gekrast en ruw en er waren ook enkele brandplekken van de prik zichtbaar.

Hij wist waarom ze weigerde te veranderen en bewonderde haar koppigheid. Als ze haar in haar menselijke vorm hadden betrapt ... dan zouden ze haar hebben verkracht. Ze had het enige wapen gebruikt dat ze tegen hen had ... het feit dat een vrouwelijke weerwolf niet zwanger kan worden in haar dierlijke vorm. Het toonde niet alleen haar sterke wil, maar ook haar intelligentie.

Titus bleef voorlopig kalm en verliet de cel en sloot de deur achter zich. Als ze wakker werd, zou ze nog steeds pissig zijn, maar deze gevangenis was in ieder geval veel beter dan die kooi waarin ze haar hadden geplaatst.

"Moeten we niet beginnen de bewaker die we hebben te ondervragen en kijken of hij weet waar ze andere gijzelaars houden?" Vroeg Tasuki terwijl hij naar de observatieruimte liep.

Titus stond op het punt te antwoorden toen één van de officieren die de overval had gemist door de voordeur naar binnen glipte en terugging naar de cellen.

"Waar ga je heen Phillip?" Vroeg Titus.

De officier, één van de jongere weerwolven in de ploeg, bevroor en glimlachte schaapachtig. "Ik miste de inval en wilde zien of ze al was overgeschakeld op haar menselijke vorm."

Micah ontweek Tasuki: "Zie je wat ik bedoel?"

Tasuki keek boos en sloeg zijn armen over zijn borst, 'helaas'.

De reden van de officier om te stoppen door geheven rode vlaggen in het hoofd van Tasuki, waardoor zijn woede weer op kracht kwam. Als de wolvin terug zou gaan naar haar menselijke vorm, zou ze geen bescheidenheid meer hebben omdat ze nu naakt zou zijn. Dat feit maakte het heel duidelijk dat de waarschuwing van Micah over wolf instincten juist was.

"Ze is een levend wezen net als jij, geen verdomde peepshow," gromde Tasuki naar de officier voordat hij de observatieruimte binnenstormde.

"Hij heeft lef, dat geef ik hem na," mompelde Micah.

Titus trok een wenkbrauw op naar Phillip: "Ik denk dat u ons antwoord hebt. Tenzij anders vermeld, moet iedereen afstand houden van deze afdeling ... begrepen? Waarom bewaak je eigenlijk niet de deur en zorg je ervoor dat niemand anders hetzelfde idee krijgt als jij?"

"Wat vertel ik ze?" Phillip was dom genoeg om het te vragen en deed toen een paar snelle stappen terug toen Titus op hem af liep.

"Je vertelt ze dat ik zei dat de eerste idioot die zijn hoofd door die deur steekt het zal verliezen," donderde Titus. Hij staarde

naar Phillip die praktisch over zijn eigen voeten struikelde toen hij haastig naar de uitgang liep.

"Heeft iemand je ooit verteld dat je een hel van een Alpha maakt?" Micah lachte en klopte Titus op de rug.

Titus schudde zijn hoofd en voegde eraan toe: "Misschien moeten we alle verdomde deuren en ramen op slot doen voor het geval we een paar idioten krijgen. Ik wil niet op een zijspoor geraken zodra we beginnen met de idioot die in de andere kamer geketend is."

"We moeten misschien praten over roterende diensten, zodat iemand altijd hier is om op haar te passen," bood Micah aan. "Maar op dit moment denk ik dat Tasuki helemaal gek kan worden op onze man daar als we hem niet volgen."

Titus trok een wenkbrauw op, "goed punt."

In de observatieruimte greep Tasuki de achterkant van de stoel vast en staarde naar de weerwolf aan de andere kant van de spiegel. Hij sloot zijn ogen niet in staat om te voorkomen dat de verdomde herinnering terugkwam om hem te achtervolgen. Het was de laatste droom die hij van haar had gehad ... maar dat was de laatste keer dat hij had geslapen.

Deze keer was er een kooi opgedoken in het midden van een enorme grot en werd Kyoko achter tralies gehouden. Maar in de droom had het gevoeld alsof ze door een monster van hem was gestolen. Hij cirkelde verwoed door de kooi op zoek naar de klink die haar zou bevrijden van het monster dat haar had opgesloten, maar dikke ijzeren staven was alles wat hij vond. Hij

had beloofd haar te redden ... maar hoe kon hij dat doen als dat verdomde ding er niet eens een deur in had?

Hij had naar Kyoko gekeken en zijn ogen gesloten net toen de handen uit de duisternis kwamen en hem achteruittrokken tot zijn dood ... hij herinnerde zich dat hij stierf.

Tasuki opende zijn ogen toen de herinnering verdween. Hoe vaak hij die droom ook had gehad, het eindigde altijd op dezelfde manier ... met hem dood en Kyoko nog steeds gevangen in de kooi van de freak. Hij streek met zijn hand door zijn haren in een poging grip te krijgen. Hoe reëel de herinnering aan de dromen ook leek ... ze zaten alleen in zijn hoofd en hij moest ze daar houden.

Kijkend naar de ontvoerder in de andere kamer besloot hij zijn woede te richten op de echte monsters die een fetisj hadden voor het opsluiten van meisjes in kooien. Waarom niet ... hij had niets beters te doen.

Micah volgde Titus de observatiekamer in en zag dat Tasuki tegen een stoel leunde die door de spiegel naar de ingetogen bewaker keek. Als uiterlijk zou kunnen doden, zou de andere man nu een vettige plek in de stoel zijn.

"Kunnen we een elektrische stroom door die stoel laten lopen en hem laten dansen?" Tasuki vroeg ... maar half grappend.

"Verleidelijk, maar nee," antwoordde Titus. "De reden van Phillip om hierheen te komen bracht echter wel een oprechte zorg naar voren."

Tasuki knikte: "Je moet wat kleren regelen voor het geval ze

wakker wordt en besluit terug te veranderen." Hij keek naar de twee shifters toen geen van beiden bewoog. "Misschien heeft de vrouwelijke officier die bij de inval betrokken was, andere kleren in haar kastje. Wil je dat ik ga kijken?"

"Nee, ze zal haar handen vol hebben om de andere meisjes door een arts te laten onderzoeken," informeerde Micah hem en wreef toen over zijn kin toen een oplossing voor beide problemen tot hem doordrong. "Maar ik heb een idee."

"Dat is een primeur," zei Titus grijnzend toen Micah hem een elleboogje gaf.

"Ha, ha," gromde Micah. "Zoals ik al zei ... laat me Alicia bellen en haar wat kleren laten brengen."

"Wie is Alicia?" Vroeg Tasuki.

"Micah's zusje," informeerde Titus hem. "Hij is een beetje humeurig sinds ze onlangs heeft gepaard met een zonnegod."

"Een zonnegod?" Vroeg Tasuki met een verwarde uitdrukking. Dat was een nieuwe voor hem, hoewel hij niet wist waarom hij de moeite nam verrast te worden. Je zou denken dat hij nu immuun zou zijn.

"Stop met iedereen te laten weten wat ik als ontbijt heb gehad," bromde Micah en pakte zijn mobiele telefoon. Terwijl hij het nummer draaide, zuchtte hij wetende dat Titus gelijk had. Hij zat de laatste tijd zeker in een dipje omdat hij zijn zus miste en Damon een ezel was die haar dagenlang verborgen hield. Dit was toevallig een geweldig excuus om haar te zien en te ontdekken of ze nog steeds blij was met Mr. Bezitterig.

"Zou je Alicia door de stad laten komen alleen maar om ons een set kleren te brengen?" Titus trok een wenkbrauw op. "Wel erg wanhopig?"

"Wat is in godsnaam een zonnegod?" Tasuki wilde het echt weten, zodat hij het aan zijn groeiende lijst van dingen kon toevoegen om op zijn mentale Muur van Gekte te zetten.

Micah stond op het punt om op zijn telefoon op verzenden te drukken toen Titus zijn motieven in twijfel had getrokken. Hij dacht snel na en bedacht meteen een nog beter excuus.

"Eigenlijk denk ik dat we twee vliegen in één klap kunnen slaan," grijnsde Micah. "Alicia vertelde me dat Damon haar heeft geleerd hoe ze mensen onder haar macht kan brengen."

Hij wees naar de man aan de andere kant van de spiegel. "We zouden waarschijnlijk uit die waardeloze stomkop kunnen slaan en niet zoveel uit hem kunnen halen als Alicia met een paar eenvoudige vragen. Bovendien zou hij haar de waarheid moeten vertellen waar bij ons ... we kunnen niet weten of hij ons onzin verteld alleen maar om op goeie voet te blijven met Lucca."

"Het is oké," zuchtte Tasuki en aanvaardde het feit dat hij volledig werd genegeerd. "Ik weet zeker dat ik er uiteindelijk wel uit zal komen."

Hoofdstuk 3

Alicia was net klaar met het maken van een kop koffie toen haar mobiele telefoon begon te rinkelen. Ze haastte zich naar haar tas en pakte het apparaat. Ze wierp een snelle blik op de beller-ID. Ze legde het aan haar oor met een heldere glimlach.

"Hé Micah, wat is er?"

"Heb je wat tijd over voor je grote broer?" Vroeg Micah en keerde de andere twee mannen in de kamer de rug toe zodat ze de opgeluchte uitdrukking op zijn gezicht niet konden zien. Hij had half verwacht dat Damon haar telefoon zou beantwoorden.

Alicia haalde haar schouders op: "Ja, dat denk ik wel. Damon ging weg met Michael en Kane. Hij zal waarschijnlijk nog een tijdje niet terug zijn."

"Goed, want ik heb echt een gunst nodig," begon Micah. "We hebben hier een wolvin in één van de cellen die we net hebben gered bij een inval in de ondergrondse slavenhandel. Ze is nog niet terug veranderd, maar als ze dat doet ... heeft ze wat kleding nodig. Denk je dat je iets voor haar naar het bureau kunt brengen?"

Alicia keek naar haar enorme kast vol kleren voordat ze knikte: "Ja, ik denk dat ik iets kan opgraven. Wanneer wil je me daar hebben?"

"Zodra je klaar bent," antwoordde Micah. "We weten niet wanneer ze wakker wordt uit de verdoving."

"Ik zal er zijn," zei Alicia. "Heb je nog iets nodig?"

"Ik ben zo blij dat je dat hebt gevraagd," zei Micah en liet Alicia de glimlach in zijn stem horen. "Ik wil dat je een andere wolf onder je macht plaatst en hem een paar vragen voor ons laat beantwoorden. Denk je dat je het kunt?"

"Ja," antwoordde Alicia iets te snel. "Geef me wat tijd om me aan te kleden en een paar dingen te pakken voor het arme meisje en ik kom naar jullie toe."

Ze hing de telefoon op en een brede grijns spreidde zich uit over haar gezicht terwijl ze zich snel aankleedde. Het was leuk om iets te doen te hebben terwijl Damon weg was. Nu voelde ze zich tenminste nuttig en met een beetje geluk kon ze Damon misschien bewijzen dat ze echt dingen alleen kon.

Ze trok haar favoriete spijkerbroek en één van Damons zwarte button-up shirts aan, pakte een zwarte lederen plunjezak en haalde twee kledingsets uit de kast. Een set voor het geval ze van zachte, stoere dingen hield en een andere set die haar een stoer en gecontroleerd gevoel zou geven. Waarom geef je het meisje geen keuze tussen chic of badass. Trouwens, Damon had meer dan de helft van haar kast gevuld met slechte meisjesoutfits, zodat ze zou passen bij de bad boy-act die hij had.

Nadat de kleren waren ingepakt, ging ze door een aantal nieuwe onderkleding die ze nog niet had gedragen en iets voor het meisje om in te slapen voordat ze ze ook in de tas stopte. Ze dacht dat nadat ze gevangen werd gehouden, elk meisje de kleine dingen zoals schoon ondergoed, tandenborstel en misschien een

beetje make-up zou waarderen.

Bij nader inzien keek ze nog een laatste keer rond in de kamer om er zeker van te zijn dat ze niets had gemist. Ze zag haar verzameling haarspullen en pakte een kam en borstel samen met een paar haarbandjes, zodat het meisje haar haar kon opsteken als ze dat wilde.

Alicia glimlachte toen ze de riem van de tas over haar schouder legde en naar de slaapkamerdeur liep. Het voelde goed om te weten dat ze Micah weer zou zien, ook al was het maar een paar dagen geleden. Ze miste hem.

Het feit dat hij specifiek om haar hulp had gevraagd, was opwindend genoeg. Iemand onder haar macht brengen om legitieme redenen, en het feit dat haar doelwit een weerwolf was en niet zomaar een mens, zou een uitdaging voor haar betekenen.

Mensen waren veel gemakkelijker onder een betovering te plaatsen omdat ze er niet echt immuun voor waren, tenzij de mens psychisch was of een charme droeg zoals haar ketting. Damon had haar verteld dat shifters moeilijker te doordringen waren omdat al hun vijf zintuigen hoger waren.

Helaas had ze niet veel de kans gehad om het zelfs op mensen uit te testen met Damon die haar nauwelijks de slaapkamer uitliet.

Alicia rechte haar schouders. Dit was voor haar een uitgelezen kans om echt te oefenen zonder de seksuele afleiding. Net toen ze de slaapkamer van haar en Damon uitliep, stormde Kane buiten adem de voordeur binnen.

"Is er iets mis?" Vroeg Alicia.

Kane leek haar niet te horen en bleef mompelen over een vrouw die Olivia heette. Plots bevroor hij en vloekte luid.

"Verdorie!" Schreeuwde Kane. "Niet Olivia ... Victoria."

Michael en Damon liepen op dat moment binnen, beide grijnzend om Kane's capriolen.

Alicia kreunde bijna om Damons timing. Hoewel ze blij was om hem veilig en gezond terug te zien, had ze gehoopt op tijd om naar de politie te gaan en terug te zijn voordat hij terugkeerde.

"Dus jij bent de man die de naam onthoudt van elke vrouw met wie hij ooit is geweest," zei Damon.

"Ik herinner me ze," gromde Kane.

"Wie is Olivia dan?" Vroeg Michael.

"Loop naar de hel!" Kane mompelde voordat hij naar zijn slaapkamer liep.

"Ik denk dat dat het antwoord op die vraag is," zei Michael en liep naar het trappenhuis, maar hij bleef even staan en zag Alicia bij haar slaapkamerdeur staan alsof ze net betrapt was met haar hand in de koekjestrommel.

Kane deed de slaapkamerdeur achter zich dicht en zag Tabatha daar staan met haar armen over haar borst gekruist.

"Dus, wie zijn Olivia en Victoria?" zij vroeg.

"De ex-vriendinnen van Damon en Michael," antwoordde Kane zonder aarzeling en verzegelde zijn lippen over de hare.

In de hoofdkamer werd Damons blik meteen naar Alicia getrokken en hij glimlachte bijna toen hij haar één van zijn shirts

zag dragen. De manier waarop ze op haar onderlip beet, deed hem echter fronsen en hij keek haar langzaam aan. Zijn ogen vernauwden gevaarlijk toen hij de weekendtas zag, die ze niet had dichtgeritst, aan haar schouder.

Alicia knipperde met haar ogen toen Damon plotseling minder dan een meter voor haar verscheen en haar pad blokkeerde door een palm aan weerszijden van het kozijn te plaatsen ... en haar effectief tegen het houten oppervlak te houden. Hij boog zich naar voren en bestudeerde haar zonder een woord te zeggen, maar ze zou verdoemd zijn als die blik in zijn ogen geen boekdelen sprak.

Ze voelde zich een beetje nerveus worden en probeerde het te verbergen door te glimlachen: "Ik ben blij dat je terug bent."

"Ben jij?" Vroeg Damon niet te kunnen voorkomen dat zijn donkere kant zijn hoofd ophief. "Als ik een paar minuten later was geweest ... zou je dan hier nog op me wachten?"

Alicia kon het zelfinstinct niet weerstaan en stak haar hand op om de ketting aan te raken die niet meer om haar nek zat. Ze herinnerde zich plotseling dat ze het aan Nick had gegeven en kroop inwendig toen ze merkte dat Damons ogen haar nerveuze beweging hadden gevolgd en vervolgens terug flitsten om haar vast te pinnen met een donkerder amethyst blik.

Op dit moment wist Alicia dat liegen hem zou kunnen uitlokken en daarmee kwam het risico van veel dingen met zich mee, waaronder een herhaling van een pak slaag. Ze voelde de hete blos opkomen naar haar wangen bij het zien, tilde haar kin

uitdagend op en vertelde hem kalm de waarheid.

"Nee."

Ze zuchtte toen Damon aan de deurknop draaide en haar de slaapkamer in dwong. Ze kromp ineen toen hij de deur achter zich dichtsloeg. De gesplitste tweede blik op de uitdrukking op Michael's gezicht voordat het werd geblokkeerd, was absoluut genoeg om haar zorgen te maken.

"Waar ging je naartoe?" Vroeg Damon alsof hij de vraag in de verleden tijd wilde stellen.

"Ik ging gewoon naar Micah," zei Alicia in een poging om het misverstand te corrigeren voordat ze zich weer met zijn gezicht op zijn schoot bevond.

"Dacht je dat je de nacht met Micah zou doorbrengen?" Vroeg Damon zachtjes.

Een verwarde blik kruiste het gezicht van Alicia voordat ze haar blik op de open nachttas richtte. Ze zag het mooie zwarte ondergoed en de haarborstel er bovenop liggen en zuchtte. Oké ... ze kon het standpunt van Damon wel zien, maar dat zou haar niet beletten hem een weerwoord te geven die naar zijn perverse gedachten sloeg.

"Hij heeft me nodig," wilde Alicia grommen toen hij haar onmiddellijk afsneed.

"Ik wed dat hij dat doet." Damon kwam een snelle stap dichterbij, torenhoog over haar kleinere frame. Wat Micah echt nodig had, was een priester die op zijn begrafenis kwam.

"Weet je wat?" Zei Alicia langzaam terwijl ze haar ogen

opsloeg om zijn hoofd op te richten. "Je bent een idioot."

"Als het je idioot maakt om je tegen te houden om me te verlaten, dan is het maar zo," antwoordde Damon.

"Nee, je bent een idioot omdat je denkt dat ik je zou verlaten," snauwde Alicia met het gevoel dat haar woede toenam over het feit dat hij nog steeds conclusies trok. "De kleren ... zijn niet ... voor mij ... Damon," zei ze knarsetandend.

"Oh ja, laten we gaan kijken hoe ze Micah staan," dreigde Damon, die zich al visualiseerde dat hij Micah wurgde met het kanten zwarte slipje van Alicia.

Alicia wilde geërgerd gillen, maar onthield zich omdat er glas in de kamer was. Eigenlijk was ze trots op Damon dat ze het niet allemaal al kapot had gemaakt. Ze kromp ineen toen de make-upspiegel naast haar barstte ... de wet van Murphy op zijn best.

"Verdomme Damon, stop zo stom te zijn!" Alicia siste nog dichter bij hem en greep de voorkant van zijn shirt om zijn gezicht naar het hare te trekken. Ze had geleerd hoe ze moest intimideren van de beste leraar ter wereld ... hem. "Micah en zijn detectiveteam hebben vanavond een vrouwelijke weerwolf gered van slavenhandelaren. Ik nam de kleren naar haar toe, zodat ze iets had om aan te trekken als ze terug veranderd. Ik stond op het punt om hen op het politiebureau te ontmoeten, omdat ik een grote meid ben, Damon en het prima zou hebben gedaan."

"Oh, je denkt van wel?" Vroeg Damon omdat hij wist dat ze volledig was vergeten dat deze stad vol demonen was.

"Ik weet het. Je bent net klaar met het helpen van je broer ...

nu is het tijd voor mij om de mijne te helpen. En sinds wanneer is het voor mij illegaal om mijn familie te helpen wanneer ze erom vragen?" Alicia trok een wenkbrauw op en daagde hem uit nee te zeggen.

"Dan heb je er geen probleem mee dat ik met je meega ... toch?" Damon gromde bij het zien van het beeld dat ze daar als een kleine wegloper de geïmproviseerde koffer vasthield.

Alicia grijnsde: "Goed, en als ik je eerste theorie verkeerd bewijs ... moet je me je aan het bed laten boeien."

"Dit is geen onderhandeling," verklaarde Damon zijn armen over zijn borst kruisen.

"Nee, je hebt gelijk ... het is een weddenschap," Alicia schoot terug met een arrogante uitdrukking op haar gezicht. "En als je me door die deur volgt ... dan ga je akkoord met de deal." Dat gezegd hebbende, hief ze haar kin een stukje hoger terwijl ze langs Damon de deur uit liep.

Damons lippen werden dunner en zijn ogen schoten naar de spiegel toen er nog een paar scheuren over het oppervlak verschenen. Hij kalmeerde zijn woede, blij dat hij niet goed had begrepen wat ze deed. Trouwens, hij moest toegeven dat als hij Alicia hem met handboeien aan het bed liet vastketenen, het een tamelijk interessant vooruitzicht was.

Michael kon de grenzen van vier muren niet uitstaan en liep het dak op toen Alicia en Damon weer in hun kamer verdwenen. Hij grijnsde naar de deur die niet meer correct sloot en wist dat ze dat snel moesten repareren. De vroege avond beloofde een koele

te worden en hij sloot zijn ogen in gelukzaligheid terwijl de wind over hem heen veegde.

Het geluid van de opening van de voordeur deed hem naar de rand van het dak lopen en naar beneden kijken. Hij keek toe hoe Damon en Alicia het gebouw uitkwamen met Alicia bijna sluipend over de parkeerplaats. Hij voelde een glimlach om zijn lippen trekken toen Damon haar eigenlijk moest inhalen om haar hand te pakken.

Aanvankelijk dacht hij dat misschien niet, maar nu kon hij het toegeven ... Alicia was het perfecte meisje voor zijn broer. Ze wist hoe om te gaan met zijn humeur en toch te krijgen wat ze wilde.

Hij trok een wenkbrauw op toen Damon haar rondzwaaide voor een kus. Het echtpaar nam even de tijd om zichzelf opnieuw te leren kennen voordat Damon naar hem opkeek en een wenkbrauw optrok. Michael hield zijn hoofd opzij en haalde zijn schouders op, zich verzettend tegen de drang om naar hen te roepen. Alsof hij voelde wat er aan de hand was in Michaels hoofd, omhelsde hij Alicia dichterbij hem toe en trok haar de schaduwen in.

Michael schudde zijn hoofd en liet een grijns op zijn gezicht kruisen voordat hij zich omdraaide met de gedachte terug naar binnen te gaan. Hij stopte halverwege de stap toen hij de passie van Tabatha en Kane vanuit het gebouw voelde opstijgen.

"Daarvoor," mompelde hij en richtte zijn aandacht op de hoge gebouwen rond de gerenoveerde club.

Hij rolde met zijn schouders en nek en voelde plotseling een golf van opgekropte energie in zich opbouwen. Zijn gedachten keerden zich naar Aurora en de dringende passie die ze hadden gedeeld toen hun paden kruisten. Ze was als een natuurkracht die hem met slechts één blik verhardde. Hij sloot zijn ogen en zag zijn tanden in haar zakken toen ze bij elkaar kwamen ... haar voeden terwijl hij haar bloed afnam.

De zoete smaak bleef nog steeds op zijn lippen hangen en hij bevochtigde ze met zijn tong toen het verlangen naar een andere smaak hem begon te overweldigen. Hij wilde ... nee, hij moest diep in haar zitten terwijl hij haar bloed opnieuw proefde.

Michaels ogen sprongen open en herkende een verslaving als hij het zag. Hij schudde zijn hoofd en besloot dat hij echt een deel van deze energie moest afvoeren die door hem stroomde van het gevallen bloed dat hij van Aurora had afgenomen. Zou de drukte ooit helemaal verdwijnen of was hij veroemd om voor altijd naar het hoogtepunt van zijn eerste smaak te hunkeren?

Hij stapte van de rand van het dak en trok de stad in op zoek naar iets ... iets om zijn gedachten af te leiden van de verleiding. Hij had gevochten om Aurora de vrijheid te geven die ze van Samuel wilde en hij zou de plaats van Samuel niet als haar meester innemen.

Hij herinnerde zich de manier waarop ze handen vasthield met degene die ze haar broer had genoemd ... de mooie genaamd Skye. Het was een zachte greep van de handen ... zacht en kinderachtig, niet de passie die ze hem had getoond. Hij zou haar

gemakkelijk de liefde van haar broer kunnen toestaan en hij zou bezig blijven terwijl hij op haar wachtte om bij hem terug te komen.

Terwijl hij door de straten liep, begon Michael steeds meer demonen te voelen ... degenen die laat op de dag uitkwamen en ten prooi vielen aan de arme zielen die de duisternis in trokken. De drang om te vechten overspoelde hem en hij glimlachte omdat hij wist dat hij de wereld van een paar demonen kon helpen verlossen en misschien wat van zijn onrust kon wegwerken. Hij had zijn afleiding gevonden.

Zijn richting leidde hem de krottenwijken in en zijn scherpe blik schoot van persoon tot persoon, op zoek naar het perfecte slachtoffer, net zoals de ziellose vampiers hun voorkeur voor de mens jaagden ... zijn doelwit leefde meer aan de donkere kant. Hij liep langs een paar demonen van laag niveau die op een straathoek tegen elkaar waren gekropen. Ze zagen er naar het schijnt uit als een normale straatbende en Michael keek hen aan terwijl hij langsliep.

Vóór zijn nadering waren ze luid en onstuimig geweest, maar toen hij de afstand verkleinde, zwegen ze. Een hoek van zijn lippen trok een grijns op alsof hij hen in stilte vertelde dat hij precies wist wat ze waren. Hij nam niet de moeite om terug te keren toen hij het geluid hoorde van voetstappen achter hem die snel in de verte verdwenen. Misschien waren de demonen op een laag niveau slimmer dan hij ze had toegeschreven.

Bij het volgende kruispunt aangekomen, keek Michael rond

in de gebouwen en de vuile straten nog steeds zoekende. Hij stond op het punt om verder te gaan toen hij een piek van macht voelde ... pure, zoete en gevaarlijke kracht. Zijn ogen vernauwden zich toen de geur ervan door zijn zintuigen drong en een duizelingwekkend gevoel zijn hoofd vulde. Het was geen grote kracht, maar sterk genoeg om hem te laten verstikken.

Het geluid van een rinkelende bel deed hem zijn hoofd draaien en zijn amethystachtige blik bleef hangen bij de vrouw die de vervallen slijterij aan de overkant van de straat verliet. Ze droeg een leren tube-top en een korte, doorzichtige kanten minirok met netkousen en een paar zwarte naaldhakken. Haar haar had een groot aantal kleuren, variërend van neon groen en roze tot paars, zwart en blond.

Ze haalde een fles sterke drank uit de zak die ze vasthield en draaide de dop eraf. Ze hield de fles achterover, dronk in één adem ongeveer de helft ervan op en veegde vervolgens met de rug van haar hand haar mond af. Hoewel ze er aan de buitenkant volledig menselijk uitzag, kon hij het ware gezicht van de demon eronder zien.

Michael ontspande zijn lichaam mentaal en fysiek. De meeste demonen die hij in het verleden was tegengekomen, hadden geen idee van wat hij werkelijk was ... het dichtste dat ze ooit kwamen, was ten onrechte denken dat hij een vampier was. Hij voelde de valse kalmte over hem heen komen en liep van de stoep af.

De demon draaide haar hoofd naar hem toe en glimlachte met het vlees dat het had gestolen om haar slachtoffer te verleiden.

Michael wist dat demonen in het verleden bekend stonden om vampiers te voeden ... zelfs Misery had ze zo gebruikt.

“Goedenavond knapperd,” spinde de demon met lange wimpers.

Michael kwam naar haar toe en streek met haar linkerschouder tegen zijn linkerschouder, terwijl hij om haar heen liep terwijl hij het contact met haar lichaam hield.

“Ja,” fluisterde Michael terwijl hij het spel speelde. "En wie ben jij?"

“Iedereen die je wilt dat ik ben,” fluisterde ze terug.

“Ik wil dat je jezelf bent,” zei Michael in haar oor terwijl hij voor haar stond. Hij liet een trage glimlach over zijn lippen glijden en liet de hoektanden zien waardoor hij en zijn broers altijd werden aangezien voor vampiers.

De demon hield haar hoofd schuin en glimlachte terug: “Ik snap het.”

Michael knikte terwijl hij zijn glimlach ontspande: “Natuurlijk doe je dat.”

“Je kunt me Morgana noemen,” ze sloeg haar handen om één van zijn armen en de twee liepen naar een oud gebouw met één verdieping aan het einde van het blok.

Ze stapten het gebouw binnen en Morgana sloot de deur achter hen. Michael keek rond in de open ruimte en nam het aantal rondslingerende lichamen in zich op. De plek stonk naar oud bloed en verval... een geschikte plek voor de vleesetende demon die zijn elleboog vasthield.

“Vind je mijn plek leuk?” Fluisterde Morgana en giechelde toen ze zich omdraaide om haar handwerk te beoordelen.

Michael haalde zijn schouders op: “Het zal er beter uitzien als je levenloze lichaam ertussen ligt.”

Hij dook net op tijd weg om de plotselinge lange klauwen van Morgana te missen die zijn hoofd probeerden te scheiden van de rest van zijn lichaam. Michael draaide zijn bovenlichaam en ramde zijn elleboog in haar buik, waardoor ze dubbelsloeg. Zijn vuist kwam omhoog en sloeg haar hard genoeg over de neus om haar terug te laten vliegen.

Morgana landde hard op de vloer en keek naar de vampier, haar gezicht veranderde in een grotesk masker dat haar ware kleuren liet zien. Haar lichtbruine ogen waren langwerpige en werden rood terwijl haar wenkbrauwen scheef stonden en haar eens tamelijk mooie mond strekte zich uit tot een gruwelijke glimlach vol niet-overeenkomende puntige tanden. Haar lange tong glipte naar buiten en likte haar lippen van het bloed dat van haar platte neus druppelde.

Michael trok een gezicht ... ze was misselijkmakend. Hij zou de stad zeker een plezier doen door deze kwijt te raken. Zo'n lelijkheid verpestte het landschap volledig.

Ze klom achteruit de muur op en gebruikte het als een terugspring bord om weer op hem af te komen, terwijl ze haar langwerpige klauwen voor zich uitsloeg. Deze keer vingen ze de voorkant van zijn shirt en lieten een paar krassen achter... niet gevaarlijk maar genoeg om ze te laten bloeden. Hij sloot zijn

rechtervuist en gaf de demon een backhand over het gezicht, waardoor haar hoofd in een onnatuurlijke hoek rondsloeg. Met een snelle trap tegen de zijkant van de knie hoorde hij de botten verbrijzelen. Hij had geen spijt dat hij wist dat de demon al een lijk droeg.

Toen ze voor de tweede keer naar beneden ging, kwam Michael langzaam dichterbij en greep Morgana bij haar haar. Hij tilde haar van de vloer, pauzeerde een halve seconde en sloot kort zijn ogen toen de geur van het bloed van de demon hem eindelijk raakte.

“Demonen zijn niets anders dan monsterlijke hybriden die zijn uitgeworpen door de Gevallen die je hebben verwekt,” siste Michael, en kreeg plotseling een beter begrip van wat een demon werkelijk was. Hij had nog nooit de vage sporen van gevallen bloed in de demonen opgemerkt ... maar nu wist hij hoe ze smaakten.

De Fallen en de zonnegoden waren op deze manier vergelijkbaar ... ze creëerden monsters naar keuze. Het enige verschil was in de manier waarop ze deze verwekten.

Morgana stak haar hand uit naar de arm die haar haar vasthield en liet haar rechterklauwen in het vlees zakken dat ze vond. Ze hapte naar adem toen ze plotseling boven de vloer zweefde en in boze amethistogen staarde. De goedkope stiletto's vielen op de grond en ze sloeg haar andere hand om zijn nek, in de hoop dat ze zijn ruggenmerg kon doorsnijden en zichzelf zou kunnen bevrijden.

Omdat ze voelde dat een amethystachtige blik bij haar binnendrong, kon ze niet voorkomen dat ze slap werd... nu hing ze alleen aan haar haar.

“Laat me gaan,” fluisterde Morgana opeens bang. Ze was sterk, één van de sterkste in dit deel van de sloppenwijken, maar deze vampier waarvan ze dacht dat het een gemakkelijke moord was, was veel sterker dan alles wat ze ooit was tegengekomen.

"Jou laten gaan?" Vroeg Michael alsof het concept hem vreemd was. "Je hebt al deze mensen en demonen gedood vanwege hun uiterlijk en je wilt dat ik je laat gaan?"

"Ik geef je al het menselijk bloed dat je wilt," fluisterde Morgana half sissend. "Ik zal je dienaar zijn ... Ik lok ze naar binnen en breng ze naar je toe."

"Ik heb geen hulp nodig bij het vangen van mijn volgende maaltijd," zei Michael sardonisch. Zijn stem werd abrupt zachter, "maar mijn beste ... ik durf te wedden dat demonen beter smaken dan mensen."

Morgana hapte naar adem toen een plotselinge ondraaglijke pijn uit haar schouder losbarstte en het gevoel van de vampier die het leven uit haar trok, deed haar een onmenselijk gejammer uiten. Haar worstelingen hernieuwden zich en ze klauwde ijverig naar hem, maar de ware duisternis begon langs de randen van haar gezichtsveld te klimmen.

"Wie ben je?" fluisterde ze met haar laatste adem.

Michael hield vast en trok de laatste druppel uit Morgana's levenskracht voordat hij haar liet vallen. Hij grijnsde toen hij de

doffe dreun van haar lijk hoorde. Wie wist dat hij een demon kon doden door ze leeg te laten lopen ... hij wedde dat zelfs de demonen die kleine truc niet kenden, aangezien de ziellose vampiers alleen naar menselijk bloed verlangden.

Hij staaarde vol afschuw naar de verschrompelde demon: “Je mag me Michael noemen.”

Hij landde licht op de grond en liep naar de deur. Met zijn mouwen veegde hij de bloedresten van zijn lippen af en staaarde naar het zwarte bloed ... besmet bloed. Hij deed de deur open, stapte de stoep op en schikte zijn jasje zodat de scheuren in zijn overhemd niet zouden worden opgemerkt.

Michael draaide zich toen om en liep terug zoals hij kwam, en merkte op dat een grote groep demonen zich nu bij de ingang van het gebouw had verzameld. Het moeten Morgana's ondergeschikten zijn geweest die naar de man staaarden die hun meester had vermoord. Deze wezens vertoonden geen teken van menselijk leven en Michael schonk er geen aandacht aan terwijl hij er rustig langs liep.

Hij had gedaan wat hij van plan was te doen en geen enkel ander wezen hier kon zijn aandacht vasthouden ... hun lage kracht was zijn tijd niet waard. Hoe meer kracht een demon had, hoe meer ze van gevallen bloed zouden proeven ... hij wist het zeker.

De kick die Morgana's bloed hem had gegeven, pulseerde nu door zijn aderen met een warm en donzig gebrom. Het verwarmde hem en verhoogde zijn zintuigen ... dit herinnerde hij zich uit de keren dat hij van Aurora had gedronken.

Michael verstijfde toen hij zijn gedachtegang volledig realiseerde. Paniek sloot zich onmiddellijk aan bij de hoogte waarop hij stond en de gedachte aan Aurora zorgde ervoor dat er een massa angst in zijn buik neerkwam, vergezeld van een diepe kou in zijn botten. Hij herinnerde zich Kane's waarschuwing op het dak nadat hij Samuel had vermoord. Hij had Aurora gewezen op de gevaren om hem haar bloed te laten proeven.

Op zoek naar een reden hield hij vast aan de herinnering aan Samuel die Aurora uitdaagt door haar te vertellen over de loslopende demonen in de stad die sterk genoeg waren om gemakkelijk een Fallen ... demonen te doden die al een Fallen body count hadden. Deze demonenmeesters waren een gevaar voor Aurora ... Samuel had daar niet over gelogen.

Een langzame glimlach streelde Michaels lippen. Hij had nu een geldige reden om zich te voeden met de demonen die in Los Angeles waren vrijgelaten. Hij zou niet alleen Aurora beschermen, hij kon ook zijn verlangen vervullen met het verdunde bloed van een hybride. Door zulke kleine hoeveelheden in te nemen, kon hij de ongewenste bijwerkingen zoals aardbevingen en de dood door Syn beter onder controle houden.

“Een win-win-scenario,” peinsde Michael en stak zijn handen in zijn zakken terwijl hij genoot van zijn high zijn en op zoek was naar zijn volgende slachtoffer.

Hoofdstuk 4

Micah zuchtte voor de honderdste keer sinds ze Alicia had gebeld. Tot dusver was Tasuki zes keer de wolvin gaan controleren, Titus was nog drie agenten gaan halen toen Phillip moeite had ze buiten te houden, en de gevangen bewaker was aan zijn pols begonnen te knagen in een poging om uit de stoel te komen.

Het was natuurlijk niet bepaald de schuld van de bewaker dat hij plotseling wanhopig wilde ontsnappen. Ze hadden zich verveeld en begonnen hem uit te dagen op de intercom over de dingen die Lucca hem zou aandoen als de meute ontdekte dat hij een verrader was.

“Dit is niet hoe ik mijn dag wilde doorbrengen,” klaagde Tasuki.

“Dat heb ik gehoord,” mompelde Micah en wenste dat Alicia zich zou haasten. Ze had gezegd dat Damon niet bij haar was en dat maakte dat hij haar nog meer wilde zien.

Tasuki wierp een blik op Micah: "Ik ben nieuwsgierig, hoeveel poema's en jaguars zijn er in deze stad?"

“Een paar honderd,” antwoordde Micah. “Maar ze hangen niet allemaal met de groep rond. Sommigen van hen zijn tevreden met hun partners en proberen een normaal mensenleven te leiden. Ik ken er zelfs een aantal die zich volledig menselijk proberen te gedragen ... tot het punt dat hun partner niet eens weet dat ze

shifters zijn.

"Krijgen jullie geen aandrang of zoiets?" Vroeg Tasuki schouderophalend.

Micah glimlachte: "Ja, het is één van de weinige dingen die Hollywood goed heeft gedaan. Minstens eens in de paar maanden moeten we de stad uit en wild worden. Het enige dat de shifters die zich voordoen als mensen moeten doen, is zeggen dat ze een weekend gaan klimmen of zoiets. We kunnen prima overleven met gewoon eten en een normaal leven, maar als we niet ons instinct volgen om af en toe te veranderen en te rennen, hebben we de neiging een beetje chagrijnig te worden ... of erger."

Tasuki grijnsde: "Ik neem aan dat het al een tijdje geleden is dat je wilde rennen."

Micah's reactie stierf op zijn lippen toen de voordeur openging en hij hoorde twee mensen het gebouw binnenlopen. Hij liep naar de deur van de observatieruimte en deed hem open om te kijken. Een deel van zijn opwindings verdween toen hij zag dat Damon had besloten mee te gaan.

"Verwacht niet dat een zonnegod ontzagwekkend is ... je staat op het punt er één te ontmoeten," zei Micah met een vleugje sarcasme. "Ik heb nog steeds de illusie dat het gewoon een andere naam is voor eikel."

Tasuki trok een wenkbrauw op: "Is het slim om iemand met de subtitel God een eikel te noemen?"

"Als de schoen past," zei Micah schouderophalend.

Damon grijnsde en vroeg zich af hoe lang de agent in uniform

buiten de deur op één been zou blijven staan. Dat is wat de sukkel krijgt als hij Alicia vertelt dat ze niet naar binnen mocht. Toen hij Titus naar zich toe zag komen, vroeg hij zich stilletjes af hoe een Alpha-weerwolf eruit zou zien als hij op zijn handen rondliep en bevelen aan zijn achterban gaf. Damon zuchtte toen hij besloot dat hij zich al verveelde.

“Alicia, blij dat je er bent,” zei Titus en gaf Damon een vermoeid, bevestigend knikje. Hij moest voorkomen dat hij over zijn kin wreef ter nagedachtenis aan de kracht die Damon tijdens hun eerste ontmoeting achter die klap had gegeven. Hij richtte zijn aandacht weer op Alicia en merkte de zwarte leren reistas op die ze droeg. “Zijn dat de spullen die je voor haar hebt meegebracht?”

Alicia knikte en gaf hem de plunjezak: “Ja, ik heb zelfs een borstel en wat make-up ingepakt voor het geval dat.”

Titus glimlachte: “Ik weet zeker dat alles op dit moment op prijs wordt gesteld. Ik heb haar in de enige cel geplaatst die we hebben met een ingebouwde douche. Ze is geen gevangene, maar toen we haar redden, vertoonde ze tekenen van verwilderd zijn, dus moesten we haar kalmeren.” Zei hij terwijl hij de toespraak oversloeg over haar krolsheid. “Hopelijk zal het kalmeren als ze dit spul vindt als ze wakker wordt. Laat me dit naar haar toe brengen, dan gaan we aan de slag.”

De spieren in Damons kaak spanden aan toen hij op zijn tanden knarste. Hij keek naar de bovenkant van Alicia's hoofd en vroeg zich af wat Titus bedoelde met 'we gaan aan de slag'.

Alicia beet op haar lip en herinnerde zich dat ze Damon nooit had verteld over de andere reden waarom ze had afgesproken om te komen. Omdat ze Titus wilde tegenhouden, vroeg ze snel: "Mag ik haar zien?"

Titus haalde zijn schouders op: "Ik zou niet weten waarom niet."

Hij leidde Alicia en haar imposante partner door de deuropening die terugleidde naar de cellen. Toen ze de cel naderden, haalde Titus snel de sleutels tevoorschijn en opende de deur. Hij legde de tas op de grond naast het bed en liep voorzichtig achteruit.

"Ze is mooi," fluisterde Alicia medelijden met haar. "Het lijkt erop dat ze al weken in haar wolfvorm is ... dat is gevaarlijk, nietwaar?"

"Ja, ik hoop dat ze zich veilig genoeg voelt om terug te veranderen als ze wakker wordt," zei Titus.

"Ze is nog maar net in haar tienerjaren." Damon zag dat hij zijn arm om Alicia sloeg toen hij haar verdriet voelde.

"Boris vermoedde een jaar of twintig," antwoordde Titus.

"Arme meid," zei Alicia zachtjes en keek er plotseling naar uit om die man onder haar hoede te nemen. Als hij hiervoor verantwoordelijk was ... vernauwden haar ogen een fractie in een poging een straf te bedenken die bij de misdaad paste.

Micah timede het perfect en kwam net uit de observatieruimte toen ze er vlakbij kwamen. Hij keek vol verbazing alsof hij niet had geweten dat ze enkele minuten geleden was opgedoken.

“Daar is mijn ongrijpbare zus,” zei hij speels en werd beloond met een strakke knuffel. Ze liet hem haastig los tot Micah's teleurstelling, maar hij dacht dat Damon jaloers zou worden als ze elkaar te lang vasthielden.

“Hoe gaat het met jou?” Vroeg Micah terwijl hij haar blonde pony uit haar ogen wreef.

“Goed bezig”, antwoordde Alicia en keek Damon sluw aan in de hoop hem in een beter humeur te brengen voordat ze de f-bom lieten vallen door de andere reden uit te flappen dat ze naar het bureau was gekomen. “Sorry voor de verdwijning, maar mijn partner heeft de neiging me dagenlang als een gewillige gevangene te houden.”

Damon grijnsde bij Alicia's woordkeuze en keek toen over Micah's schouder toen hij zag dat er een andere man uit dezelfde kamer kwam waar Micah uit was gekomen. Hoewel hij geen zielen zoals de Gevallenen kon lezen, kon hij meestal de aura rond mensen zien als hij het probeerde. Hij hoefde zich niet in te spannen om de uitstraling van deze man te zien ... hij gloeide van binnenuit blauw.

“Dit is Tasuki, één van onze menselijke detectives,” zei Micah. “Trevor ontdekte per ongeluk dat Tasuki hier op de hoogte was van het bestaan van het paranormale, dus hij bleef bij ons plakken.”

Menselijk? Damon grijnsde bij hun onwetendheid. Die man was zoveel meer dan alleen maar een mens.

“Jij moet Alicia zijn,” zei Tasuki met een ontwapenende

glimlach en stak zijn hand uit naar Damon nadat hij hoorde over Damons temperament door Micah's tirades. "Het is een genoegen om jullie allebei te ontmoeten."

Damon staaarde even naar de hand en nam hem uiteindelijk aan. Deze man was geen bedreiging voor Alicia, dus liet hij hem passeren.

"Dus waar is de weerwolf die ik moet betoveren?" Vroeg Alicia. "Ik neem aan dat hij één van de SOB's is die het meisje heeft ontvoerd?"

Damon keek weer naar de bovenkant van het hoofd van zijn partner en keek boos. "Je hebt niets gezegd over het betoveren van een weerwolf."

"Je hebt me niet echt een kans gegeven," zei Alicia beschuldigend. "En je bent me trouwens dit schuldig."

"Ik accepteerde de weddenschap niet", zei Damon met een sluwe grijns.

"Dat is jammer," zei Alicia meelevend en lachte bijna toen ze in Damons ogen keek. Ze vestigde haar aandacht weer op de kwestie voordat Damon een manier bedacht om haar te stoppen. "Ik laat deze engerd zingen als een gekooide vogel als je gewoon de weg wijst."

Tasuki liep opzij en gebaarde naar de observatieruimte. "Je doelwit zit daar."

Alicia liep de kleine kamer binnen met Damon en Micah vlak achter haar.

Tasuki stuurde een welwillende grijns naar Titus over hun

beschermende gedrag voordat ze bij hen in de kamer kwamen.

Titus grijnsde alleen maar en schudde zijn hoofd. Die twee zouden waarschijnlijk nooit veranderen, maar het was in ieder geval vermakelijk om naar te kijken.

Ze keken met zijn vijven door de doorkijk spiegel naar de weerwolf in de ondervragingsruimte aan de andere kant van het glas. De verdomde idioot probeerde zich nog steeds een weg uit die stoel te vechten. Zijn beide polsen zaten in de titanium steunen en zijn enkels waren vastgemaakt aan de stoelpoten. Op dat moment had hij de stoel van de vloerbouten losgemaakt en schommelde nu heen en weer om de stoel te laten kantelen.

"Vijf dollar dat hij zal omvallen en zijn hoofd zal stoten," zei Tasuki uit het niets.

Damon grijnsde bij de 'menselijke' poging tot humor.

"Tien dollar dat hij gewoon omvalt en probeert zich een weg naar de deur te schoppen," daagde Micah hem uit en de twee mannen gingen zitten om te kijken.

Damons grijns werd groter en hij besloot om ... een beetje te helpen. Toen de wolf weer op zijn stoel wiebelde, viel hij om en sloeg de man met zijn hoofd op de grond ... hard genoeg om zichzelf uit te schakelen.

Tasuki snoof en stak zijn hand uit voor het geld dat Micah hem nu schuldig was.

"Ja, ja, je hebt geluk, groentje," zei Micah toen hij zijn portemonnee opende en een tientje eruit haalde.

"Leuk zaken met je te doen," zei Tasuki en stak het geld in

zijn zak. "Wil je wedden op hoelang hij buiten westen blijft?"

Alicia had rustig naar de weerwolf gekeken. Ze dacht dat ze in ieder geval een beetje nerveus zou zijn, maar verbazingwekkend genoeg kwam de emotie nooit. Ze voelde zich moedig en haalde diep adem, wetende dat Damon het niet leuk zou vinden van wat ze te zeggen had.

"Laat me een paar minuten alleen met hem," zei Alicia.

"Ik denk het niet," gromde Damon helemaal niet geamuseerd.

Alicia pruilde tegen hem: "Hoe verwacht je dat ik iets leer als je er altijd bent om me te helpen?"

"Ik zal er altijd zijn om je te helpen," corrigeerde Damon.

"Oh echt," Alicia legde haar handen op haar heupen en besloot dat ze met haar wimpers niet zou krijgen wat ze wilde, dus probeerde ze opnieuw de waarheid. "Wat als we op de één of andere manier gescheiden raken en ik alleen moet staan voor iets gevaarlijks ... alleen?"

"Je gaat die kamer niet alleen binnen," hield Damon vol en sloeg zijn armen over zijn borst.

"Weet je, het zou fijn zijn om genoeg vertrouwen te hebben om een keer iets alleen te doen in plaats van een verdomd kindermisje te hebben." Ze keerde hem de rug toe. "Je bent nog erger dan mijn broers."

Damon kneep zijn ogen samen en keek naar Alicia's rug en Micah keek haar gekwetst aan.

"Kun je niet met haar naar binnen gaan en haar het tenminste alleen laten proberen voordat je probeert te helpen?" Vroeg

Micah, voor een keer om vrede te sluiten met Damon.

Alicia keek over haar schouder naar Damon en hield van Micah's compromis.

“We hebben echt alle informatie nodig die we van hem kunnen krijgen. Ik weet zeker dat de meisjes die we vanavond hebben gered, niet de enige meisjes zijn die onze hulp nodig hebben,” bracht Titus aan als een stimulans. “Deze man weet misschien waar er meer verborgen zijn.”

Damon zuchtte innerlijk toen hij keek naar de uitdrukking op het gezicht van Alicia. Hij werd te zacht. “Goed Alicia, we gaan allebei die kamer binnen, maar de weerwolf is helemaal van jou.”

Alicia's gezichtsuitdrukking veranderde en ze glimlachte naar Damon voordat ze haar armen om hem heen sloeg in een zachte, dankbare knuffel. Sommige mensen begrijpen Damon misschien niet, maar zij wel ... en ze hield van elke centimeter van hem.

Tasuki leidde het stel de verhoorkamer binnen en sloot de deur achter hen. Hij keerde snel terug naar Micah en Titus zodat hij kon kijken. Micah draaide een stoel om, ging achterstevoren zitten op zijn stoel en sloeg zijn armen over de rugleuning. Titus leunde tegen de muur naast de doorkijk spiegel, terwijl Tasuki zich aan de andere kant op zijn gemak voelde.

“Wat gaat ze precies doen?” Vroeg Tasuki terwijl hij Damon naar beneden zag reiken en de stoel van de man rechtop zette, ook al was hij nog buiten westen.

“Weet je hoe vampiers mensen in films kunnen hypnotiseren en hen dingen laten doen die ze normaal niet zouden doen?”

Vroeg Micah.

Tasuki haalde zijn schouders op: "Wel, ja ... maar ik dacht dat ze, aangezien ze een shifter was zoals jij, niet van toepassing zou zijn en ik heb min of meer opgegeven dat films nagenoeg accuraat zijn."

"Normaal gesproken zou een shifter niet over die vaardigheid beschikken," beaamde Titus en voegde eraan toe: "Maar Alicia is een speciaal geval. Gedekt worden door een zonnegod heeft zo zijn voordelen."

Tasuki zuchtte diep: "Wanneer ga je me vertellen wat een zonnegod is?"

"Als we erachter komen," antwoordde Micah alsof dat de honger in de wereld oploste.

De weerwolf opende zijn ogen en sprong plotseling in zijn stoel richting Alicia, snauwend en grommend. "Gewoon mijn geluk ... sturen ze een verdomde poessie kat."

Door de nadruk op Alicia's katachtige afkomst reageerde Damon en voordat iemand met zijn ogen kon knippen, stond hij op minder dan een meter afstand van de weerwolf met z'n hand om de nek van de man. Tot ieders schok stond Alicia tussen de twee met een frons op haar gezicht gericht op Damon.

"Je hebt het beloofd," siste Alicia. "En als ik gelijk heb ... het moeilijkste om iemand tot slaaf te maken, is een dode."

Damon liet zijn nek los en keek naar de weerwolf en zijn amethystogen werden donker.

De weerwolf slikte toen zijn stoel begon te trillen en de tafel

zich spande tegen de bouten die hem op de grond hielden. Eén van de bouten kwam los van de vloer en klonk bijna als een schot in de doodse stilte.

“Damon!” Schreeuwde Alicia.

“Zorg ervoor dat hij het begrijpt,” zei Damon en leunde tegen de muur aan de andere kant van de tafel.

"Als hij het niet snapte ... ik wel," fluisterde Tasuki, hoewel de intercom op dat moment was uitgeschakeld.

Alicia liep naar de andere stoel aan tafel en ging zitten om naar de weerwolf te staren die nu aan het broeden was.

"Wat in hemelsnaam wil je?" vroeg de wolf toen hij tot de conclusie kwam dat hij zou sterven, of hij nu praatte of niet. "Denken ze door hier een mooi meisje naar toe te sturen dat ik ga praten?" Hij boog zich een beetje naar haar toe: "Je kunt toch niks doen waardoor ik Lucca verraad. Ik heb nieuws voor je, lieverd. Ik heb daar een verdomde harem die op me wacht."

Alicia glimlachte naar hem en boog zich naar haar toe: "Ik weet zeker dat je dat doet, maar voordat je weggaat, wil je echter mijn vragen beantwoorden. Ik zoek een vriendin van mij ... ze wordt vermist en ik vroeg me af of je haar had gezien."

"Ik heb meer vrouwen gezien dan me lief is," zei hij met een verwaande grijns, niet beseffend dat hij al aan het gehoorzamen was. "Maar ik heb al een tijdje geen poema's meer onder mijn tedere zorg."

“Ze is geen poema,” zei Alicia en ze hield haar hoofd schuin en voelde zich duizelig toen het hoofd van de wolf haar beweging

nabootste. Ze toonde geen uiterlijke verrassing toen ze plotseling een vreemd beeld kreeg van een ander meisje en besepte dat het zijn gedachten waren die ze zag ... niet die van haar.

Alicia trok de paar geheugenflitsen die ze in zijn gedachten vond op en besloot ze in haar voordeel te gebruiken. "Mijn vriendin is menselijk, roodblond haar, groene ogen en heeft de tatoeage van handen met een kristallen bol op haar onderrug."

De bewaker fronste ongenoegen: "Ja ... we hadden dat hete nummer een paar weken geleden. Lucca nam haar voor zichzelf. Hij neemt altijd de goede."

Alicia hield haar hoofd de andere kant op en hij volgde hem. "Waar is Lucca?" vroeg ze vriendelijk.

"Weet ik niet," antwoordde de wolf duizelig. "Hij is slim ... vertelt niet iedereen alles ... weet je dat? Er werken zo veel van ons voor hem in verschillende gebieden ... niemand weet waar de andere gebieden zijn. Op die manier kunnen we niet iedereen verraden als we gepakt worden."

Alicia's ogen werden groot, waardoor haar pupillen groter konden worden en ze trok de weerwolf nog verder onder haar controle. Zijn antwoorden lokten haar woede uit, maar ze hield die in bedwang.

"Waar vind je de meeste meisjes die je ontvoert?" informeerde ze.

"Soms in de dansclubs of het slechte deel van de stad waar daklozen een gemakkelijke prooi zijn ... niemand geeft er genoeg om om ze als vermist te melden."

“De sloppenwijken,” peinsde Micah. “Dat is eigenlijk logisch.”

“Waarom is dat?” Vroeg Titus.

“Alicia kwam een tijdje geleden in dat gebied in de problemen,” antwoordde Micah zich herinnerend aan de twee weerwolven die ze had leeggezogen en afgevoerd. Hij schoof de herinnering weg. “Het is geen leuk gebied ... veel drugs en prostitutie. Er is ook veel demonactiviteit daar beneden.”

“En mijn vriend? Waar heb je haar gevonden?” Vroeg Alicia omdat de visie van de man op de kleding van het meisje er meer uitzag als een feestjurk voor een rijk meisje.

“Zij en die wolvin dansten meer dan een maand geleden samen bij Nacht Licht. Parker stopte een medicijn in hun drankje en ze wisten niet wat hen overkwam.”

Micah's stoel viel om, hij kwam er zo snel vanaf. “Ze houden haar al een maand in zo'n kooi gevangen,” donderde hij pissig en onredelijk omdat de meisjes uit zijn bar waren ontvoerd. “Dat vermoedde ik ook. Daarom confronteerde ik Anthony erover.”

Titus stak zijn hand op naar Micah en drukte op de knop van de intercom: “Alicia, kun je deze vent op één of andere manier hersenspoelen?”

“Ik kan hem op dit moment veel laten doen,” zei ze en ze keek niet weg van de weerwolfgevangene.

“Hij kan later goed van pas komen,” antwoordde Titus.

“Dus je wilt dat ik hem hersenspoel om de rest van zijn leven goed te zijn?”

Titus trok een wenkbrauw op: “Dat is geen slecht idee ... hem ervan overtuigen dat hij deel uitmaakt van mijn roedel en dat Lucca’s roedel de vijand is. Als je het niet erg vindt, wil ik dat je hetzelfde doet met de andere vier bewakers die we hebben gevonden.”

“Je kunt hem loyaal aan je maken en hem dan als spion terugsturen naar Lucca,” stelde Damon voor te weten dat Titus hem kon horen.

Titus aarzelde voordat hij weer op de intercom klikte: “Zal ik hem volledig kunnen vertrouwen?”

“Alicia?” Damon grijnsde, wetende dat ze alleen maar zin had om deze man zijn eigen ogen te laten uitkrabben en zijn tong in te slikken.

“O, ik snap het,” zei Alicia met een brutale glimlach.

Titus glimlachte tevreden toen Alicia een paar eigen regels toevoegde ... zoals het bezoeken van homo biker bars op zijn vrije avond en nooit meer opgewonden worden door een vrouw van welk ras dan ook.

“Au,” zei Micah grijnzend van oor tot oor.

“Zoiets heb ik nog nooit gezien,” fluisterde Tasuki.

Micah snoof: “Welkom in onze wereld. Dit is gewone alledaagse onzin in vergelijking met sommige dingen die hier in de buurt gebeuren.”

“Het lijkt erop dat ze klaar is,” zei Titus en duwde weg van de muur op het moment dat de deur openging.

“Was dat goed genoeg voor jou?” Vroeg Alicia grijnzend.

“Perfect zoals altijd,” prees Micah.

"Ik breng je naar het politiebureau zodat je aan de anderen kunt werken," herinnerde Titus haar, maar keek ter goedkeuring naar Damon.

Alicia deed een stap naar hem toe en gaf Micah nog een knuffel. “Bedankt dat je me hierbij hebt laten helpen. Ik vond het erg fijn om nodig te zijn, dus als je nog meer slechteriken tegenkomt die een aanpassing kunnen gebruiken, laat het me dan weten.” Ze gleed snel uit zijn armen en volgde Titus gretig de deur uit.

Micah grijnsde naar haar terugtrekkende gedaante, maar zijn uitdrukking smolt weg toen hij Damon naar hem zag staren. Met een diepe zucht schudde hij zijn hoofd en rolde met zijn ogen voordat hij zich van de man afwendde. Micah boog zich naar de doorkijk spiegel om de weerwolf goed te bekijken en knipperde met zijn ogen toen er plotseling een kleine scheur voor zijn gezicht verscheen.

Tasuki deed een stap achteruit van de poema toen hij een gouden tint in zijn ogen zag verschijnen. De aanblik van gouden ogen prikte in zijn geheugen en het visioen van de man met de gouden ogen die Kyoko een engel had genoemd, kwam hem achtervolgen. De geluiden in de hal vervaagden en Tasuki schudde het zicht weg toen Micah met zijn vuist abrupt op de doorkijkspiegel sloeg. Het glas verbrijzelde de weerwolf die nog steeds in de ondervragingskamer werd vastgehouden.

“Rustig maar,” zei Tasuki zacht.

Micah schudde zijn hoofd: “Hij houdt Alicia weg van haar familie en denkt dat iedereen erop uit is haar van hem af te pakken.”

Tasuki verliet de kleine kamer en liep naar de pauzeruimte, zijn bestemming ... de koffiemachine. Hij had het gevoel dat met alle flitsen die hij had ... slaap waarschijnlijk een heel slecht idee was. Hij had het tot nu toe twee dagen zonder slaap gedaan ... wat een ander pijn zou doen. Het was niet zo dat hij ineens gek zou worden of zoiets ... daar moest je verstandig voor zijn.

Na een paar minuten volledige stilte ging Tasuki naar de cellen, maar wachtte even toen de voordeur openging en Titus binnenkwam met een grijns op zijn gezicht.

"Damon lijkt haast te hebben, dus programmeert hij drie van de bewakers terwijl Alicia aan de laatste werkt," kondigde hij aan.

"Ik snap het," riep Micah sarcastisch vanuit de observatieruimte.

Tasuki besloot de opmerking te negeren. "Hoe zit het met 'Mr. Houdt daar van Gay Biker Bars?'" vroeg hij terwijl hij zijn hoofd richting de ondervragingskamer hield, waar de weerwolf nog steeds aan de stoel was vastgeketend.

"We gaan hem en de andere bewakers vervoeren naar de grotere gevangenis aan de andere kant van de stad. Jammer dat ze de chauffeur zullen overmeesteren en onderweg groots zullen ontsnappen," antwoordde Titus grijnzend.

Tasuki fronste zijn wenkbrauwen: "Wat als Lucca ze betrapt?"

"Als we maar één van de bewakers hadden laten gaan, dan heb je gelijk ... Lucca zou zeer achterdochtig zijn. Daarom laat ik ze als groep ontsnappen, terwijl ze zich een weg uit het politiebureau proberen te vechten. Lucca zal ze waarschijnlijk een verdomde promotie geven omdat ze ons te kakken hebben gezet," antwoordde Titus in stilte en bedankte Damon voor het idee. "Trouwens, ik wil dat je iets voor me doet."

"Wat is dat?" Vroeg Tasuki.

Titus hield de lege fles drank omhoog: "Stop bij The Witch's Brew en pak nog een fles van dit spul."

Tasuki pakte de fles en keek naar het kleine formaat: "Wil je dat ik er meer dan één ophaal?"

"Geen slecht idee." Antwoordde Titus en draaide zijn hoofd toen hij Micah hoorde grommen. "Ik kan maar beter naar binnen gaan en hem iets te doen geven voordat Micah een deel van zijn frustraties over de arme man loslaat."

Hoofdstuk 5

Jade kromp ineen toen ze het geluid van brekend glas hoorde en deed haar ogen open met dunne spleten. Ze verwachtte de kooi te zien waarin ze de afgelopen maand was opgesloten en was even in de war toen ze zichzelf op één of ander klein bedje bevond. Ze was weer gedrogeerd ... zoveel wist ze. Ze herinnerde zich nog de steek van de kalmeringspijl waarmee ze was beschoten.

Ze ademde langzaam in en testte de lucht op hints van haar omgeving. De geuren hier waren anders ... schoner ... niet vies zoals het magazijn waar ze was geweest.

Toen de effecten van de kalmerende middelen afnamen en haar zicht begon terug te komen, merkte Jade op dat de tralies van een ander soort waren en verder weg leken. Ze hield zich heel stil om haar alertheid niet weg te geven en bewoog haar blik net genoeg om te zien of ze gelijk had ... ze zat in een gevangenis in plaats van haar normale kooi. Het was niet echt een verbetering, maar ze kon tenminste ver genoeg van de tralies weggaan als ze weer met dat stomme vee-verdovingsgeweer op haar afkwamen.

Ze hoorde gedempte stemmen in de verte en bleef stil, wachtend op al haar zintuigen om de rest van de weg wakker te worden, zodat ze kon verstaan wat ze zeiden. Ze herkende de geur van de mens die haar uit haar kooi had willen bevrijden en voelde zich gerustgesteld omdat ze wist dat hij dichtbij was. Er

was geen schijn van bezorgdheid en valsheid wat uit zijn poriën kwam.

Ze trok haar neus een beetje op toen ze de geur van één van de bewakers uit het magazijn in de buurt ving, maar die verbleekte in vergelijking met de onmiskenbare geur van een Alpha. Ze slikte haar gegrom in en haatte alle Alpha's met een goede reden ... het was de verwaandheid van meer dan één Alpha die haar om te beginnen in deze puinhoop had doen belanden.

Ze keek door haar dikke wimpers heen als één van de mannen ... duidelijk de Alpha die uit de kamer naar rechts ging en langs haar cel liep. Ze herinnerde zich hoe hij naast de oudere weerwolf stond die haar met het kalmeringspistool had neergeschoten. Nogmaals, ze moest voorkomen dat ze gromde naar zijn krachtige geur. Hij had waarschijnlijk het bevel gegeven om haar gedrogeerd te krijgen.

Niet ver achter hem bevond zich het menselijke mannetje. Ze hield haar adem in toen de man lang genoeg stopte om naar haar te kijken en zuchtte voordat hij verder ging.

"Ga door en haal hem hier weg," zei Titus. "En zorg ervoor dat je niet in de war raakt met Damon als hij daar nog steeds is. Hij en je zus hebben echt veel geholpen.

Jade wachtte toen ze beweging hoorde en een nieuwe stem mompelde dat ze vakantie nodig had voordat voetstappen naar haar cel begonnen te bewegen. Eerst zag ze de kat ... een sterk uitzierende man met vuilblond haar en vreemde blauwe ogen die met één van de bewakers uit het pakhuis liep.

Alles om haar heen schreeuwde wetshandhaving, maar hier liep haar folteraar vrij rond en zat ze nog steeds opgesloten in een kooi. Jade kon haar reactie niet beheersen, sprong van het bed en stormde naar de tralies die ze van elkaar scheidde.

"Nee!" Schreeuwde Tasuki toen hij zag dat de wolvin wakker was en zichzelf tegen de tralies sloeg om bij de slechterik te komen uit het pakhuis. "Rustig maar," zei Tasuki en naderde voorzichtig de cel, "je gaat jezelf pijn doen."

Jade bleef snauwen en grommen naar haar vorige overvaller en probeerde zichzelf tussen de tralies door te duwen. Dit was de klootzak die de zieke fetisj had om haar voortdurend te vertellen wat hij met haar zou doen zodra de hormonen waarmee ze haar hadden geïnjecteerd, begonnen te werken. Als ze ooit de kans kreeg, zou hij het ene deel van zijn lichaam verliezen waar hij het meest over pachte.

De bewaker verstijfde en staarde door de tralies naar de wolvin die zijn nieuwe geweten zo hard voelde dat hij bijna misselijk werd van de manier waarop hij haar had behandeld. Hij ademde scherp in en hield zijn schouders recht, vastbesloten om de andere meisjes te helpen redden om goed te maken wat hij in het verleden had gedaan.

"Kom op," mopperde Micah en liep verder naar voren, terwijl hij de mannelijke weerwolf bij zijn arm achter zich aan trok. Hij hoopte dat de wolvin, zodra ze het gebouw uit waren, een beetje zou kalmeren.

"Beheers jezelf," beval Titus grommend, knielend zodat hij

oog in oog stond met de wolvin. "Dit is een openbare plaats en je zult je houden aan de heilige regels die hebben voorkomen dat onze soort wordt blootgesteld."

Jade gromde en hapte met haar tanden naar hem, maar liep achteruit van de tralies en voelde zijn kracht oplaaien tot het punt dat haar huid opwarmde. Hoe durfde hij haar bevelen te geven alleen omdat hij een Alpha was? Ze kende hem niet en hij had haar nog steeds in een verdomde kooi. Ze ontblootte haar tanden en bleef waarschuwend grommen terwijl ze haar boze ogen op de zijne richtte.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.